

Морікаеші

盛り返し

“ПЕДАГОГІКА ТВОРЧОСТІ”

2023 - 2024

*Всім, хто в темряві бачить
світло*

Морікаеші

盛り返し

“ПЕДАГОГІКА ТВОРЧОСТІ”

Київ

2023 - 2024

ІТИ І ПРАГНУТИ –
ДО СОНЦЯ, ДО ЗІРОК І ДО ГАЛАКТИК
В ЖИТТІ СВОЄМУ І У ТВОРЧОСТІ СВОЇЙ!..

І знову зустріч... Шоста за ліком... Зустріч з творчістю першокурсників-журналістів, втіленою у колективній збірці. Адже особлива, характерна саме для нашого університету з-поміж усіх вишів України, де навчають журналістики, традиція при вивченні основ журналістики, її теорії та журналістської етики, – що сукупно формують базовий підмурівок професії, – посилювати його своєрідним творчим «цементом» практичних умінь. У нас склалася своєрідна школа виховання конкурентоспроможного фахівця, школа на ймення “Педагогіка творчості”. Своєрідним означенням-девизом цієї школи є вислів: “Не зубрила - а зубри!”, що вказує на практичну спрямованість, навчально-творчий вектор виховання майбутніх медійників. Адже навчальний процес організовано таким чином, що група працює за моделлю редакційного колективу, обравши редактора та редакційну колегію за напрямками творчого процесу, студенти виконують оригінальні спеціальні творчі завдання (СТЗ) на актуальні теми, а на завершення першого курсу, як практичне закріплення базових професійних навиків, готують до видання альманах-дайджест. Видані в університетському видавничому центрі за безпосередньої підтримки ректора НУБіП України академіка С. М. Ніколаєнка - фактично від написання СТЗ, редагування, до дизайну, оформлення і верстки – ці роботи виконуються повністю самими студентами і стають матеріальним втіленням мрії стати журналістами уже на самому початку їхньої творчої дороги. І це - перша, але така важлива, презентація творчого потенціалу кожного автора, котра започатковує портфоліо журналістських напрацювань, візитівка, яка, поза сумнівом, приверне увагу майбутніх редакторів, мас-медійних менеджерів, коли журналіст-випускник НУБіП постукає у двері редакції.

Ось і тепер у світ виходить колективна творча робота юних здобувачів журналістського фаху. Весна долі їхньої обпалена війною. Тож у творчому самоствердженні, якої б теми вони не торкалися, так чи інакше присутній тривожний «погук сирени» - це голос війни, голос болю, голос відчаю... Однак, обравши назвою альманаха-дайджеста японський ієрогліф з багатозначним символізмом прагнення руху від гіршого, темного болісного – до світлого, кращого, чистого і високого – Морікаеші – вони виходять на простір життєлюбства і життєствердження!

Теми, запропоновані до творчого опрацювання, допомагають юним осмислено і ґрунтовно міркувати не лише про своє місце у професії, але й про вічні духовні і моральні цінності, про патріотизм і людяність, про самовідданість, любов, дружбу...

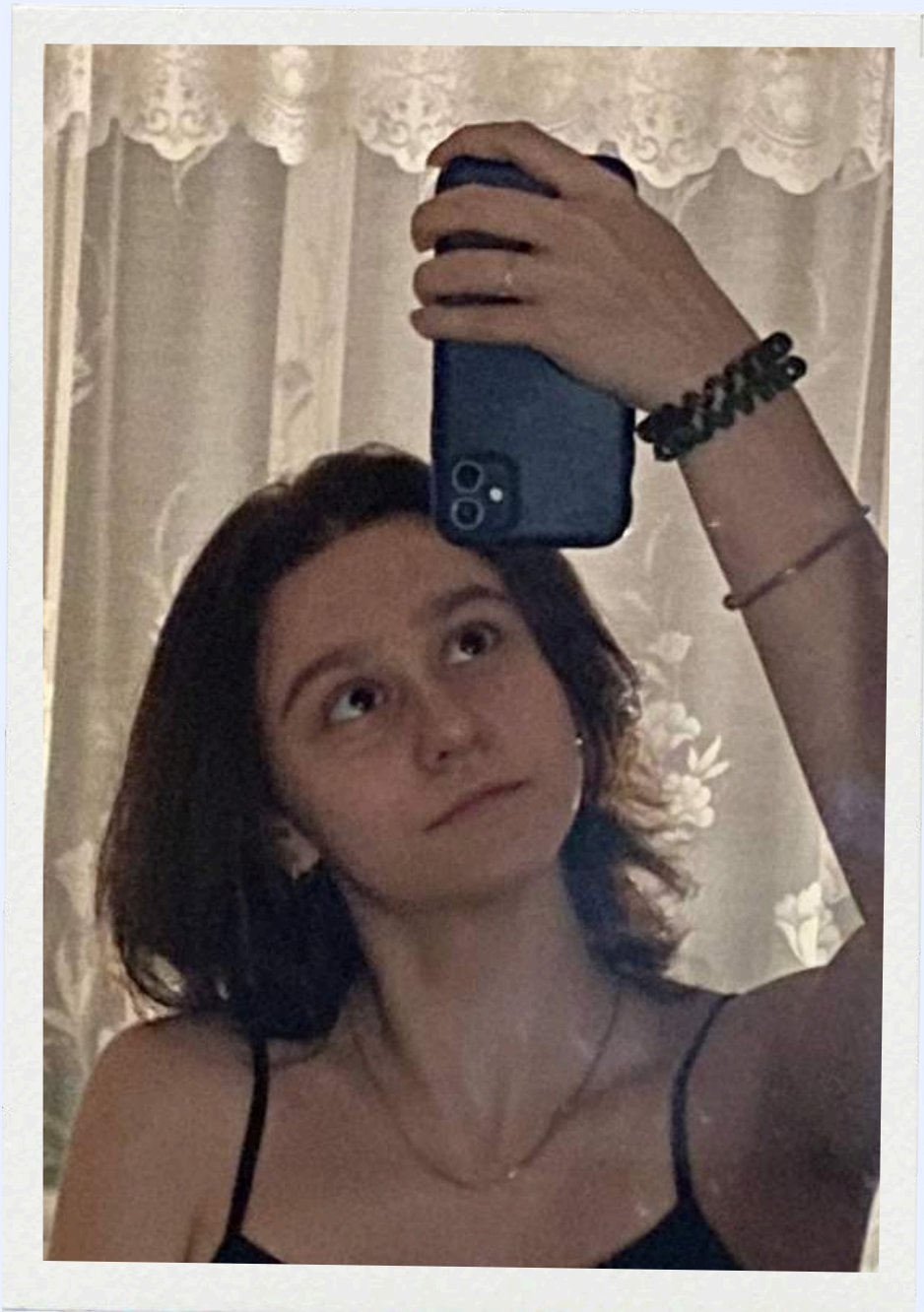
Весна - час розквіту чуттєвих і чистих помислів, що особливо відображено творчими поетичними знахідками і роздумами-есе про вічне... Розділ «Творчість» цього разу вмістив не просто стислі теми для опрацювання, але й й ґрунтовніші поетичні мотивації, осмислення котрих, як показали аудиторні дискусії, змушують глибше поглянути на світ довкола, на своє місце у цьому світі, на Всесвіт, Вічність і Людину...

Коллективна збірка, до народження якої доклалися усі, передовсім головний редактор Влада Прудка, головний дизайнер Олександра Дівніч та члени редколегії, засвідчує: у журналістику приходить нове, мотивоване, глибоко патріотичне і високими людськими чеснотами наділене від землі Української, від роду і народу вічного покоління. І цей творчий доробок – перші їхні кроки у професії... Але ж якими чистими помислами і високими мріями освячуються вони, ці кроки!.. Щастя Вам, юні друзі, на цьому шляху!

**Іти і прагнути –
до сонця, до зірок і до галактик
в житті своєму і у творчості своїй!..**

Іван Чиж,
шеф-редактор

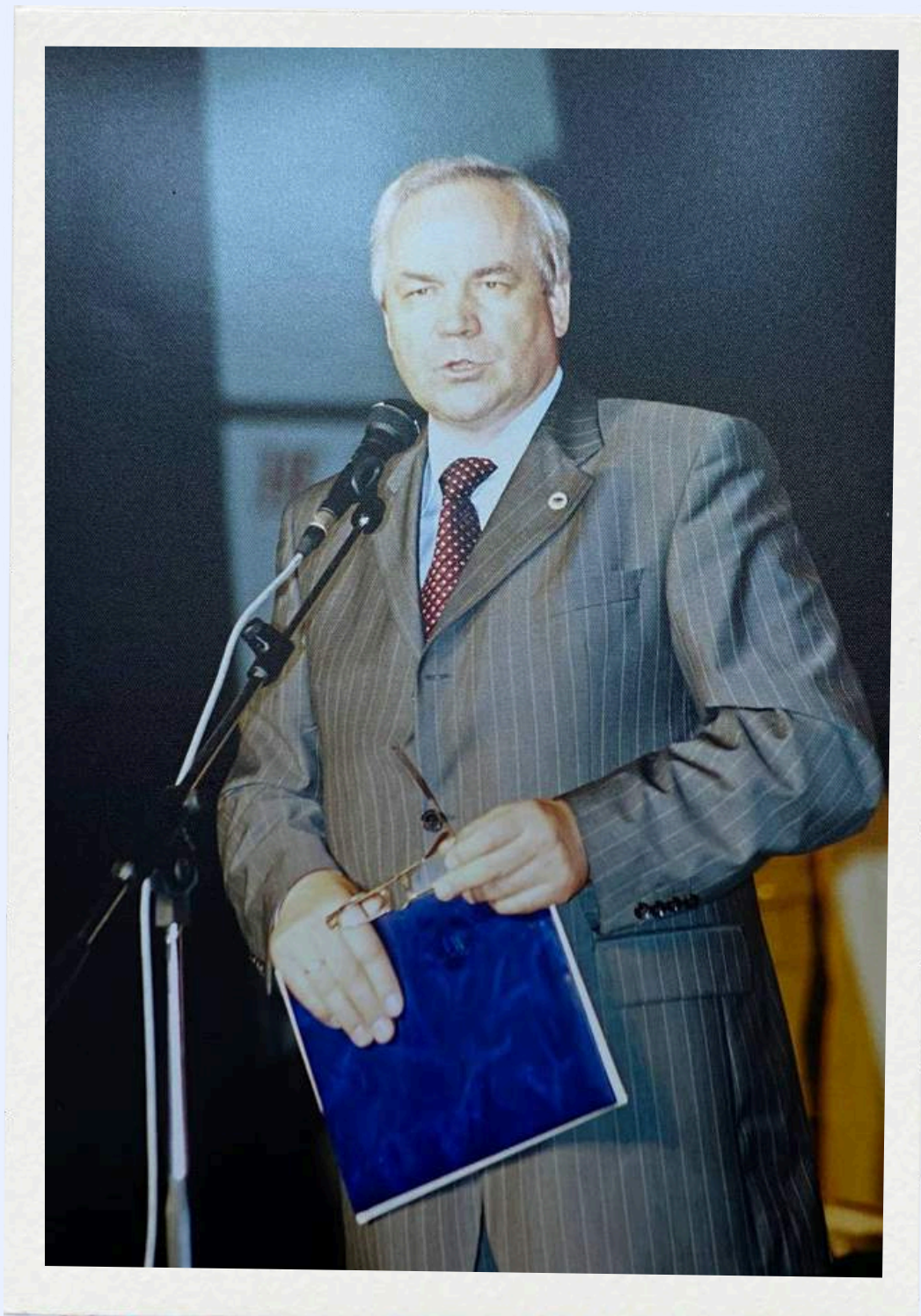
Над альманахом працювали:

Головний редактор
Прудка Влада

Головний дизайнер
Дівніз Олександра

Шеф-редактор

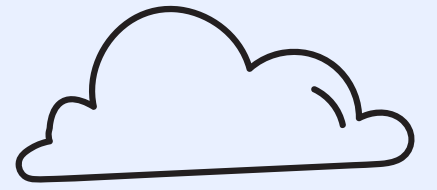
Чиж Іван Сергійович

Редакторська група:

Заст. голов. редактора- Терєбінська Анна.

Редактори:

Іванова Крістіна, Пушенко Вероніка,
Басараб Дарина, Балюк Олександра,
Мажара Вікторія, Заєць Віталіна,
Шивчук Олена, Шелупець Марія,
Конончук Карина

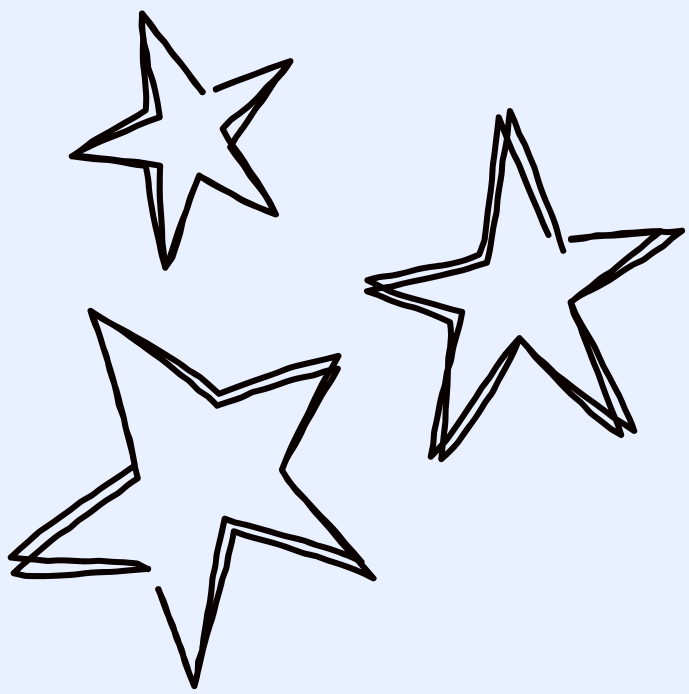

Дизайнерська група:

Заст. голов. дизайнера- Ткаченко Лера.

Дизайнери:

Ткаченко Каріна, Ханенко Вікторія,
Чорний Артем, Ломака Кіра,
Крисяк Ольга, Сердюк Ірина,
Нечаєва Анастасія, Джога Вікторія,
Фотоілюстрації - Ізюмська Наталія

Автори:

Шелупець Марія, Конончук Карина, Заєць Віталіна,
Іванова Крістіна, Земляной Дмитро, Басараб Дарина,
Терєбінська Анна, Джога Вікторія, Мажара Вікторія,
Забіяка Лілія, Крисяк Ольга, Сердюк Ірина,
Прудка Влада, Дівніч Олександра, Ткаченко Каріна,
Ханенко Вікторія, Ломака Кіра, Поплюйко Валерія,
Шивчук Олена, Пушенко Вероніка, Артюх Альбіна,
Кужельний Петро, Ізюмська Наталія, Зезуль Ірина,
Нечаєва Анастасія, Балюк Олександра, Ткаченко Лера,
Праведна Юлія, Чорний Артем, Бодак Анастасія.

Зміст

Розділ перший: Ми є. Були. І будемо ми!

Й Вітчизна наша з нами.-І.Багряний

Не вірте тому, хто вам каже: «Не боюсь!»...
Боятись треба і за себе, і за рідних. Наш страх
нас спонукає: «Я борюсь, рятуючи життя, — 10
проти негідних!»

Хоч як би доля Україну не ламала - метал
міцний, гартований вогнем! І Україна, наче 17
сталь, з вогню постала, - в борні гартуємось,
єднаємось, живем!

Хочеш знати, що буде, - подивися на те, що
було... 22

Розділ другий: Vivi. Lotta. Ama

Журналіст. Про що це і для чого 27

«Успіх-це сходи, на які не піднятись, тримаючи 29
руки в кишенях»

Отака ось є біда в моєї корови: "Має бідна 31
язика - та не має мови". П. Глазовий

Так в оцтах тоне мало мух, і так багато гине у 36
медах...

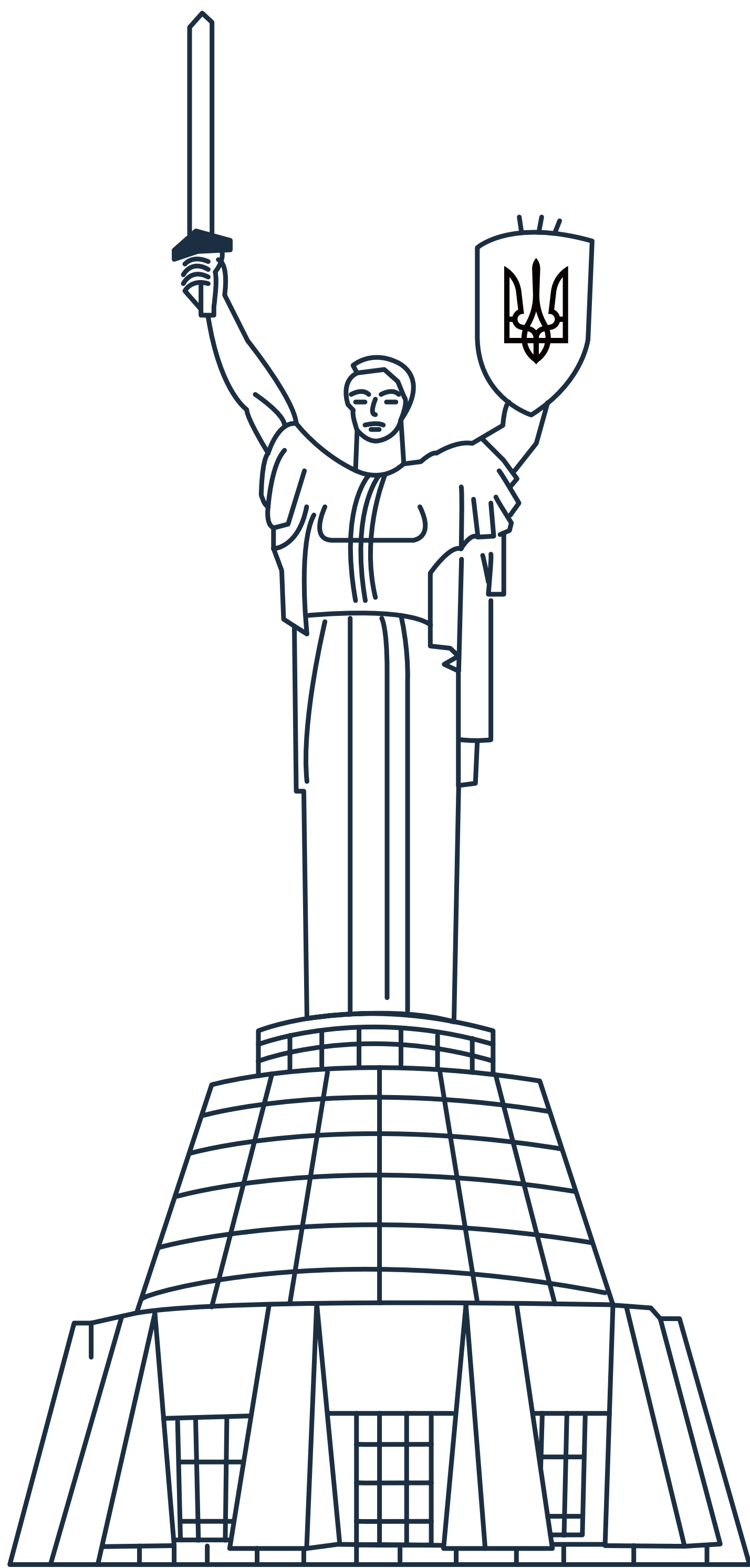
Справжня дружба - не у щасті меди хмільні пити, а у тому, щоб у скруті окраєць ділити	38
Твоє - це тільки те, що віддаєш...	42
Університет: Знайомство	45
Розділ третій: Творчість	
Посвята Україні і Українцям	53
Не будь байдужим ти, бо ти - Людина...	59
Розділ четвертий: На хвилях життя	
Хоч скільки падай, - значення не має... Та важить те, чи ти зумів піднятися...	63
Живу тобою... Днина хай чи грозова, а чи погідна... Зернинка колосу твого я, земле рідна!	66
Брунькує березень бентежними бажаннями, дарованими нам од юної весни...	70

Розділ 1:

Ми є. Були. І будем ми!
Й Вітчизна наша з нами.

І. Багрянний

Не вірте тому, хто вам каже: «Не боюсь!»... Боятись треба і за себе, і за рідних. Наш страх нас спонукає: «Я борюсь, рятуючи життя, — проти негідних!»

Справедливо стверджувати, що страх є складною, але невід'ємною частиною людського життя. Він може мати різне проявлення та варіювати в інтенсивності, але насправді важливо, як ми реагуємо на це почуття та використовуємо його для своєї користі та користі інших. Вислів «Не вірте тому, хто вам каже: «Не боюсь!»... Боятись треба і за себе, і за рідних... Наш страх нас спонукає: «Я борюсь, рятуючи життя, — проти негідних!» відображає важливий аспект страху та його впливу на наше життя.

Зюмєвка Наталія

Скажу лиш те, що в мене страх війни, коли на вулицях рідного міста звучить тривога, їдуть БТри й танки. Так, я відчула страх війни. Уже мабуть ніколи не забуду перші дні. Четверта ранку, перший раз чую звук тривоги, в телевізорі новини ТСН і дзвінок від мами.

Я скажу: не боюсь.

І знову плачу.

Я не боюся відчаю й невдачі,

Які були і будуть на шляху.

Та все ж боюсь —

Боюся за родину: маму, сестру, тата.

За рідну матір Україну, Я боюсь!

Мажара Вікторія

Коли поруч є твої люди, то нічого не страшно, адже рідні підтримують тебе. Наш страх спонукає до дій тільки тоді, коли ми відчуваємо небезпеку. Ми починаємо думати про те, як рятувати себе та близьких. Тому страх не є чимось поганим, в якійсь мірі він має бути корисним.

Отже, потрібно розуміти, що страх має кожна людина, боятися не соромно. А також потрібно боятися за своїх рідних, цінувати цих людей, бо без них впоратися з труднощами надзвичайно складно.

Маврук Олена

Страх – це неприємна емоція, яка може зберегти наше життя. Боятись природньо для людей, загалом, всі ми чогось боїмось. Часто люди намагаються приховати свій страх аби здаватись сильнішими, але на мою думку сильний той, хто може показати його, тому що так це почуття буде легше побороти.

Забіяка Лілія

Сміливість – це опір страху, а не його відсутність- казав Марк Твен. Навіть у найсміливіших людей, чи то військовий, чи рятувальник, політик чи загартований життям дідусь, виникає почуття страху, в першу чергу за себе. Це психологічно притаманно кожному, але далеко не всі спроможні це визнати.

Чомусь вважається, що страх - це слабкість, але ця теза не є правдою. Боятися поганого перебігу запланованих подій, втрати близьких людей, втрати життя - норма.

Копончук Карина

Кожен українець хвилюється за своє життя, бо ти ніколи не знаєш, що буде коли ти ляжеш спати, та чи прокинешся ти взагалі. Чи вийде молода дівчина заміж, а чи повернеться коханий чоловік, любий батько, син, брат додому з фронту живим та не ушкодженим.

Кожен з нас молиться після гучного звуку сирени, щоб ракета не влучила, та не летіла взагалі. Щоб всі жили і не трусились, коли десь гримнули двері, чи почався грім.

Наш страх, нас спонукає: «Я борюсь, рятуючи життя - проти негідних».

Басараб Дарина

Іноді страх може ламати наше життя. Головне не піддаватися своїм почуттям остраху і не боятися щось міняти, бо ми можемо ціле життя жити з думкою, що чогось боїмось, а насправді це була ілюзія і це все зовсім не страшно. Іноді йдучи назустріч своїм побоюванням ми можемо самі від себе не очікувати на що ми здібні під час екстриму і адреналіну. Тому можна зробити висновок, що страх - це почуття, яке на нас впливає досить позитивно, головне не поринати в нього з головою.

Джога Вікторія

На теперішній час, вся Україна хвилюється, боїться, переживає кожну хвилину. Моляться за воїнів, та мир в країні. Я впевнена, що нервова система погіршилась у всіх в рази, відчуття постійного страху присутній. Адже ти не знаєш, що з тобою трапиться, після чергової тривоги...

Хрисюк Ольга

Деякі страхи, такі як: невідомість майбутнього, відторгнення суспільством, небезпека для сім'ї, втрата авторитету і персонажі на зразок бабайки – однаково поширені в різних куточках світу. Тобто страх можна розглядати ще й як позитивне явище, а не тільки негативне. Наприклад – людина боїться темряви, і вона ніколи не піде вночі на прогулянку – можливо, це врятує її від агресивної собаки, але водночас вона багато втратить, не побачивши зіркового неба.

Земляной Дмитро

Ви ніколи не спостерігали за випадками, коли на ваших очах, людина, яка могла здатися слабкою, чи людина, яка в певний момент була не в змозі навіть підвестися чи-то через біль, чи-то через будь-яку іншу причину, помічаючи, що рідним загрожує небезпека, підводилася? Якщо ви мали можливість бачити це особисто, то чи задавалися ви запитанням як взагалі це можливо? Як можливо, що безсилі підводяться з колін, знаходять в собі сили для боротьби проти негідних? Насправді відповідь проста - страх, так, це саме завдяки ньому.

Страх - це насправді рушійна сила, яка може наділити нас витривалістю в критичний момент, завдяки ньому ми можемо здійснювати надзвичайні вчинки, щоб врятувати себе, чи рідних в загрозованих ситуаціях. То чи варто вірити тому хто каже: „Не боюсь“?

Зезуль Орина

Гадаю, всім відомо про п'ять стадій прийняття неминучого. Про них і поговоримо.

Першою є стадія заперечення. Найчастіше вона супроводжується заціпленням або шоком. Людина відмовляється сприймати те, що відбувається.

Друга стадія — гнів. Відбувається усвідомлення і водночас неприйняття того, чого вже не змінити. Це супроводжується люттю та злобою. Ти звинувачуєш абсолютно усіх у тому, що з тобою коїться.

Наступне — це торг. Психологи іменують цю стадію "А що, якщо?". Тобто людина намагається все виправити, повернути назад. Інакше це можна назвати "Годувати себе ілюзіями".

Депресія. Найскладніша стадія. Ти опиняєшся майже у безвихідному становищі, яке супроводжується нав'язливими думками, тривожністю і втратою сенсу життя.

Та й, нарешті, прийняття. Людина починає усвідомлювати, що так далі жити не можна, потрібно діяти та починати "нове життя". Безумовно, воно буде дещо відрізнитися від нашого минулого, але ми ступаємо на нову стежину, ростемо духовно.

Шелунець Марія

Коли хтось заявляє "не боюсь", це може бути спробою виглядати сміливим і безстрашним. Але насправді це може вказувати на недооцінку реальних ризиків і відмову визнавати важливість обачності. Перебільшена впевненість у власних силах може призвести до негативних наслідків і невдач.

Справжнім варіантом є визнання свого страху і здатність працювати над ним. Страх може служити індикатором того, що ми стикаємося з викликом або можливістю для росту і розвитку. Важливо вивчити свій страх, розібратися в його причинах і розробити стратегії подолання.

Кужельний Петро

Певно в житті кожної людини є момент коли вона відчуває страх. Це може бути страх перед невідомим, страх перед невдачею або страх перед втратою. Страх може бути сильним і паралізуючим, але він також може бути мотивуючим і стимулюючим. Але є і ті люди які стверджують що нічого не бояться. На мою думку це не можливо. Навіть найсміливіші люди мають якісь страхи, навіть якщо вони їх не визнають. Тож я вважаю немає нічого поганого в тому, щоб мати страхи. Насправді, вони можуть бути корисними, оскільки допомагають нам бути обережними і уникати небезпечних ситуацій.

Агасва Анастасія

Про страх..

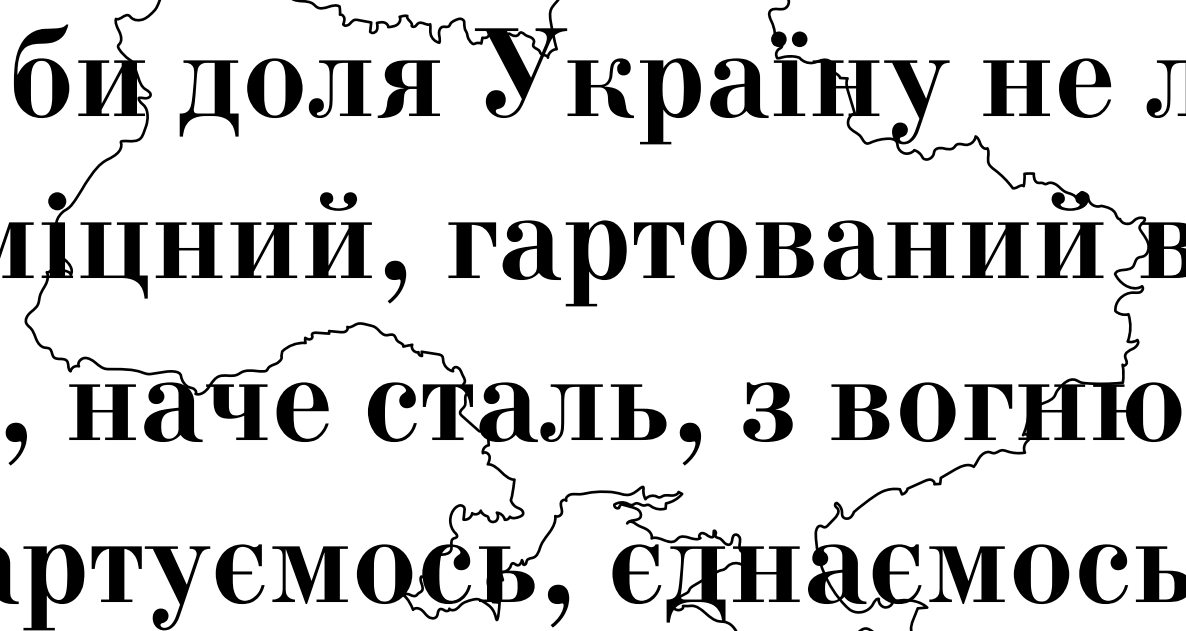

Перший день війни. Прокинувшись від вибуху снарядів, здавалося, що вже нічого і нікого навкруг немає. Перші хвилини були найжахливіші. Розплющивши очі, не знаючи куди дивитись, серце кличе до батьків. Та де вони? У кімнаті пусто, після гуркоту запанувала тиша. Не пам'ятаю як я встала з ліжка, як босоніж вибігла на вулицю, але не дарма. З віддалі почувся мамин голос. За декілька секунд батьки були поряд. Вони – це все, що мені було необхідне в той момент. Ніколи не забуду ці жахливі миті. Ось тут всі страхи, які у мене були до цього, враз зникли.

Тоді був лише один страх – страх за життя рідних. Він опановував щомиті. У незвіданості, невідомості, що буде: виживемо ми взагалі чи ні. Нічого не зрозуміло. Лише теплий одяг, валізи з речами, з улюбленою м'якою іграшкою в руках, зібрана я сиділа і чекала. Ви спитаєте чого? Однак я й сама не знаю. Ми всі чекали чогось. Ми чекали омріяної тиші.

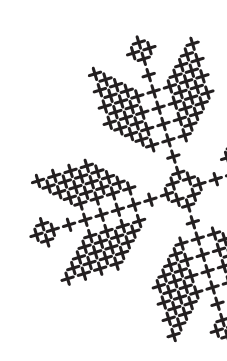
Засяв Віталіна

Изюмская Синагога

**Хоч як би доля України не ламала -
метал міцний, гартований вогнем !
І Україна, наче сталь, з вогню постала, в
борні гартуємось, єднаємось, живем**

Зараз на нашу долю випало тяжке випробування, яке об'єднало наше суспільство, як ніколи раніше. Війна завжди залишиться страшним відбитком у пам'яті поколінь, наслідки цієї війни виходять далеко за межі України. Сотні тисячі загиблих, які вже ніколи не повернуться до нас, важко поранені, знедолені люди, котрі на собі відчули біль цієї жорстокої війни. Людей розкидало по всьому світу, вони фактично вчилися жити заново, але понад усе, навіть далеко від рідної домівки вони намагаються відстоювати свободу своєї країни.

Забіяка Лілія

Ця теза чітко описує усе, що припало на тяжку долю України. Постійний геноцид та замах на території, втручання в органи правління, контроль над розвитком держави та інше. Наша історія пам'ятає все і кожного дня, з моменту формування нас як нації, виборює право на свободу. Патріотизм закладений у нашій свідомості ще змалечку, бо кожен з нас частина чогось неосяжного, чогось, що можна назвати волею. Ми виборені вогнем та правдою, жертвами та часом. Усе, що відбулося, лишило видимий слід на громадянській позиції кожного українця. Об'єднавшись ми стали сильнішими, і продовжуємо загартовуватись. Нас чекатиме ще океан випробувань, але єднаючись— здолаємо все. Ми живемо тут і зараз, аби була змога жити нашим нащадкам. Тож в борні гартуємось, єднаймося, живем.

Копончук Карина

Незламною можна вважати ту країну ,у якій народ є згуртованим та дружним. Ці рядки можуть описати нас ,українців, які під час складних випробовувань для нашої країни , у перші дні повномасштабного вторгнення ,об'єднались та пішли «з голими руками» на зустріч ворогу. Хоч це було складно, всі ми не знали ,що нас чекає далі ,але ми змогли спільними спробами вигнати ворога з півночі України та подекуди з півдня. На мою думку ,якщо б у перші дні війни ми б всі заховалися ,немов миші у свої нірки, думали тільки про себе ,то зараз могло б статися найгірше-ми б не змогли святкувати 32-гу річницю нашої незалежної країни. Тому щоб далі тримати оборону ,триматися міцно ,потрібно спершу підтримувати військових -вони наш щит і з нашою підтримкою вони будуть міцні , як сталь! Волонтерити і не забувати ,що ми завжди перемагали і перемагаємо ворогу. Найкраща наша зброя-це наша єдність!

Джого Вікторія

За два роки, з початку війни в Україні, про неї дізнався весь світ. Завдяки нашим людям і допомозі з боку інших країн, росія не має жодних шансів. Я думаю, після перемоги, світ, безповоротно, змінить своє ставлення до нас, як представників Незалежної держави.

Нрузка Влада

Справжня натура кожної нації виявляється в складних моментах. Наша загартована вогнем, Україна, стоїть на шляху до майбутнього, наповнена впевненістю у своїх силах та здатністю подолати навіть найскладніші виклики. Звісно, наша нація є не абсолютним світлом, є багато не добрих моментів та не мало суперечок всередині. Але життя, наче вогонь, навчило Україну цінувати все, що може згоріти в момент та вчасно перетворюватися на найміцнішу сталь.

Дівніч Олександра

Найбільше Україну утискала росія. Так було, і є донині Загарбати українські землі завжди було їхньою основною метою. Вже понад 2 роки Україна протистоїть повномасштабному вторгненню росії. Але дух українців не впав, і ми всі віримо у нашу перемогу. Всі й надалі збирають кошти на техніку та допомогу постраждалим. Ніхто не здався в перший день. Нашу землю рідну, захищають мужні воїни. Вони обов'язково повернуться додому з перемогою. Живі.

Хрисюк Ольга

Все своє існування Україна виборювала право бути самостійною, незалежною державою, наша країна пережила сотні заборон на право говорити, писати, друкувати державною мовою. Завдяки цьому, кладучи за це свої життя, ми стали вільними і незалежними. Україна змогла пережити багато війн та голодомор. Зараз в країні війна, російський агресор знову зазіхає на наші рідні землі, ми знову проживаємо минуле, нас хочуть зламати, вижити з цієї землі, вбити та знищити все, що говорило б про існування нашої нації. Наша земля пережила важкі часи, ніхто б не міг подумати, що в наш час будемо проживати те саме, що й у минулому. Але ми сильні, незламні, наші предки боролись за справедливість і боремося - ми.

Мкаренко Каріна

...тож чи варто нарікати на долю, з допомогою якої Україна стала штаб-квартирою такого дару для смертних як воля, але водночас місцем катастроф, які ще довго будуть негативно впливати на наші життя? Навряд чи я колись зможу дати відповідь на таке питання, але світле майбутнє все ближче та ближче до нас – тож варто зробити так, аби нашим нащадкам будь-яке море було по коліно, і вони не боялись повторення моторошних подій минувшини.

Земляной Дмитро

Держава, що боролась за життя та може довести свою важливість у світі. Коли у вогні палає душа країни, народ бореться за волю і життя. Україна, з гордо піднятою головою, долає всі труднощі на своєму шляху, тримаючи в руках щит, що показує характер українського народу, його терплячість, мужність, єдність й силу духу. В Україні живуть вільні люди, які ніколи не підкоряться ніякій владі, хоч і багато можуть стерпіти. Наша держава вже 32 роки, як незалежна, але навіть зараз є країни, які не визнають її, які хочуть знищити нашу націю, сплюндрувати пам'ять про минуле країни.

Та кожен українець з впевненістю вам скаже, що Україна сильна держава і подолає всі труднощі, скільки їх не було б ще у неї на шляху.

Мажара Вікторія

Це день, коли кожен українець усвідомлює себе маленькою, але такою вагомою частинкою нескореного народу незламної країни.

...але нехай наші вороги не думають, що їм так легко це вдасться, а я з впевненістю скажу, що їм це і не вдасться, бо наші люди – наша броня. Це міцний метал, який не зломить жодна ворожа куля, жодна ворожа ракета. Ми переживали різне, але прагнення бути вільними та незалежними не зникло ніколи. І якою б важкою ціною для нас це не стало - вистоїмо, бо ми разом, а разом ми витримаємо все.

Недарма наші пращури стільки боролися за наше спокійне та вільне життя. Не дамо якимось клятим загарбникам зламати те, що будувалося тисячоліттями.

Здолаємо. Відбудуємо. І будемо жити у мирній та сильній країні.

Засув Віталіна

На сьогодні ми бачимо, який у нас сильний народ: країна як ніколи об'єднана, відважні воїни боронять наші землі, лікарі рятують багатьох постраждалих від російської агресії, рятівники, ризикуючи власним життям, допомагають людям, волонтери допомагають забезпечити всім необхідним наших відважних хлопців та дівчат. Ми маємо пишатися тим, яка в нас хороша держава, вона пройшла вже стільки випробувань.

Халенко Вікторія

Скільки існує Україна, стільки ж її землі хочуть захопити, а народ поневолити.

З давна Україну переслідували війни! Починаючи з татаро-монгольського іга, закінчуючи російською навалою. Так сталося, що Україна завжди була найродючіша держава з працелюбним народом, тому кожне століття нас хотіли завоювати й зробити рабами! Так як і в наш час, російські загарбники хочуть заволодіти нашими землями та нашим народом! Але, ми - Українці, не здамося і будемо йти до кінця!

Всі ми пам'ятаємо той старший ранок коли ми прокинулись під звуки сирен та старші вибухи в кожному куточку нашої держави, так само як прокинулись наші бабусі та дідусі 82 роки тому! Німецькі війська почали бомбити нашу Україну о 4 ранку, зненацька, без попередження, бомбили лікарні, школи, дитячі садки, та знищували все живе!

Лешака Ніра

Хочу зазначити, що особисто для мене цей вислів означає «Стояти до кінця», суттєвий приклад цього виразу це - Війна. Адже в цій війні ми боремося за свою вільну і незалежну державу. Сьогодні 1 рік, 8 місяців повномасштабного російського вторгнення в Україну, і весь цей час ми все ще боремося за Україну, хтось допомагає ЗСУ коштами, а хтось відає своє життя за те що ми мали змогу жити.

Поплюйко Валерія

Хочеш знати, що буде,-
подивися на те, що було...

Ні для кого не секрет що історія здатна повторюватися, події які були раніше відбуваються і зараз, таке явище має назву історичний процес, і він, я вважаю, може бути нескінченним якщо люди не зрозуміють своїх помилок.

«Народ, який не знає своєї історії, приречений на її повторення», — це сказав німецький державний і політичний діяч Отто фон Бісмарк, і з ним неможливо не погодитися. Сьогодні свідчить про те що українці забули перебіг подій який відбувався з нашими предками, а тому зараз ми "відбуваємо покарання" через нашу помилку.

Погортавши підручник з історії або прочитавши декількі інтернет-джерел не важко провести паралель між подіями минулого та дійсності, тож якщо повернути час назад ми не здатні, то проаналізувати такі випадки в наших силах. І більш того, кожному українцю варто це зробити. Адже дослідження минулого допоможе уникнути помилок майбутнього.

Шелунець Марія

Іноді потрібно чимось пожертвувати заради чогось кращого. Можливо, коли щось скасовується чи вам відмовляють, це не завжди погано? Саме це приведе вас, до того ким ви є. Звісно багато залежить від минулого, якщо людина нічого не робить, то й очікувати чогось масштабного не варто. Потрібно постійно розвиватись,вчитись чомусь новому. Рано чи пізно воно дасть свої плоди.

Красюк Ольга

Все відбувається циклічно. Кожен наш рух, вислів, думка - все це вже бачив світ. Неповторне, звісно, існує. Але усі світові події йдуть наче по колу, знову і знову. До прикладу я хочу поставити війну.

Громадянські та світові війни - їх було безліч. Не всі з них зафіксовані в історії, адже ми маємо великі втрати фактів про певні історичні проміжки.

Сьогоднішня війна є відблиском минулого, тобто Першої та Другої світових війн. Українців та їх культуру пригнічували, що бачимо і сьогодні. Звісно, є певні зміни. Тепер світова війна являє собою не коаліцію держав, а світову інформаційну війну. Такі зміни сталися через прогрес ХХІ століття.

Впливає одне питання: чому люди не знайшли спосіб запобігти цій трагедії?

В нас є все: досвід, інформація, історичні джерела та факти. Проте, щось, неначе вище за нас, змушує події повторюватися. Складається враження, що ми не можемо в це втручатися, що ми маємо жити з тим, що нам приготував всесвіт. І кожен з нас - маленька частинка чогось запланованого, того, що ми маємо пережити.

Інше питання: чи можливо передбачити майбутнє? Передбачити - ні, а от слідкувати за історичними збігами цілком можливо.

Конопчук Карина

Початок нашої історії тягне коріння до давніх часів. Стародавні народи різних куточків світу розповідали свою історію через різні мови мистецтва. Такі, як: кінопис у Месопотамії, ієрогліфи в Єгипті, складні системи в Європі. Це були спроби вловити та зберегти дорогоцінний досвід та знання, яке складало пазл суспільного розвитку.

То чому ж ми маємо пізнавати цю історію? Вона - ключ до розуміння сучасності та майбутнього. Історія, як зеркало, показує нам відбиток подій, які колись трапилися. Цей відбиток, несучи з собою думки, рішення та їх наслідки, здатний навчити нас багато,

наприклад розуміти ті патерни, що тягнуться крізь час, допомагає відчутти себе частинкою великої мозаїки існування.

Мереди́євка Анна

У моєму розумінні цю тему можна побачити та відкрити у сьогоденні. Якщо поглинути в нашу історію, то можна побачити, що події пов'язані з нашими "сусідами", які відбувалися багато років тому, майже завжди повторювались. І начебто ми вже у 21 столітті, але події з минулого ми досі пам'ятаємо та зараз відчуваємо на собі. Прикладом цього є повномасштабне вторгнення росіян на наші землі. Так уже не перший рік і не перший раз. росіяни завжди претендували на наші родючі землі, вели війни проти нас, вчили нас як правильно жити, хотіли правити нами, але завдяки патріотам, які добре знають історію і знають хто вони, і хто наші предки, ми здобули незалежність та перемагали і перемагаємо москалів далі. Навіть через декілька століть, пам'ятаємо хто вони, бо люди, як правило, не міняються.

Джога Вікторія

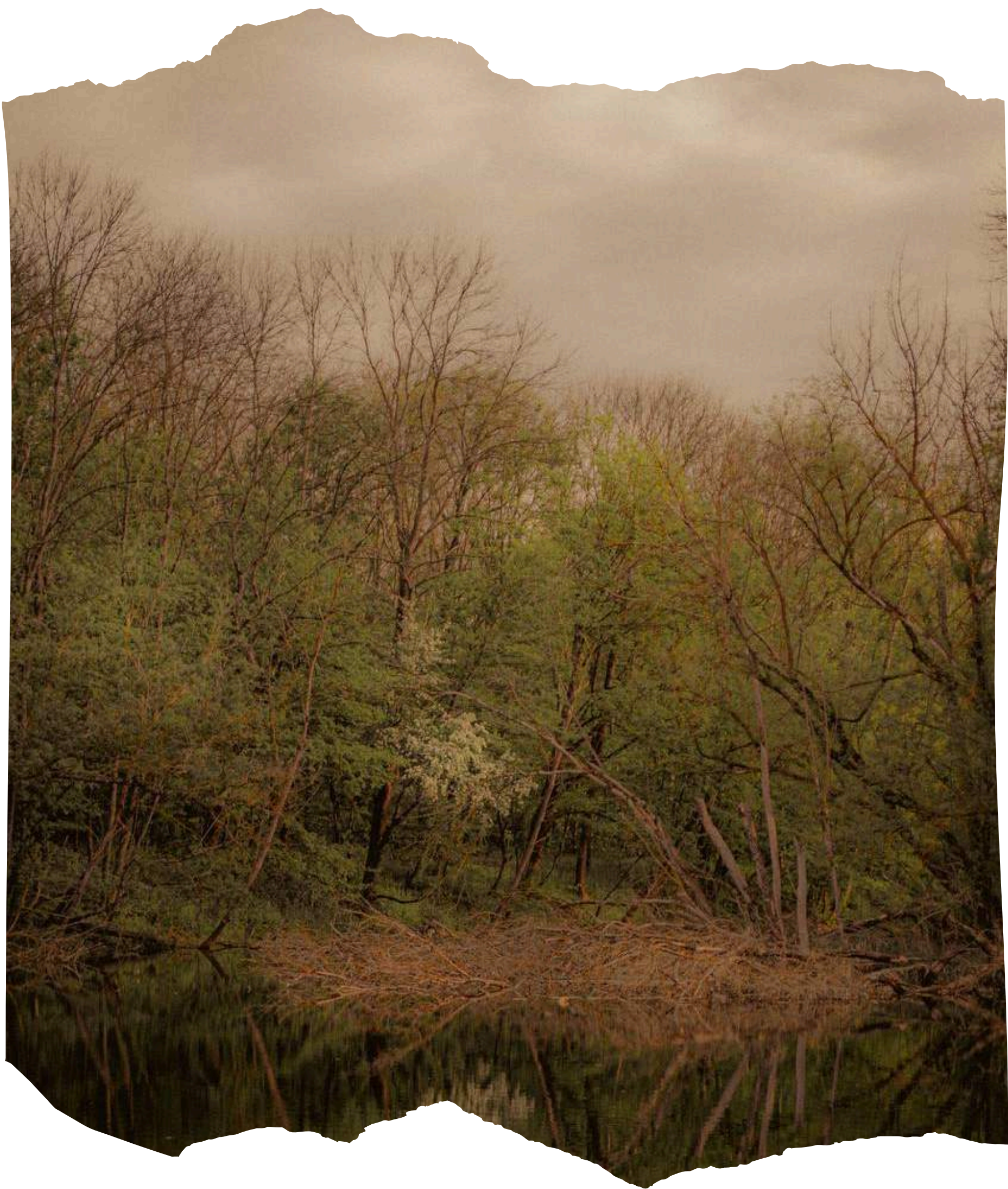
Що буде в майбутньому? Мабуть це питання задавала собі кожна людина. Саме слово майбутнє означає щось невідоме, але потім стає на яву кожному.

Багато дослідників прогнозують, що буде через декілька років. Але як саме вони це роблять? Вірно! Дивляться на те, що було в минулому: як люди ставляться до природи, скільки заводів збудовано, скільки тварин з якогось виду було вже вбито. Вистачить задати декілька питань про минуле, і вже ясно, що нас чекає через 5-10 а то й 15 років. Та людство воно таке, може одуматися та перестати смітити де заманеться, чи перейти з авто на бензині на електричний транспортний засіб, щоб заощадити природні ресурси, це все змінюється та точно не зрозуміло, що нас чекатиме.

Забіяка Лілія

Сьогодні, в умовах війни ми бачимо, якого серйозного тиску Україні завдає сусідня країна терорист. Аналізуючи всі події, що відбувались на нашій території можна побачити що таке вже було раніше, і не в перше українську державу і націю намагаються винищити. Це доводить, що вислів «Хочеш знати що буде – подивись на те, що було» є правдивим і має зв'язок з реальністю.

Тому історію ми вивчаємо, щоб бути грамотними, всебічно розвиненими особистостями, які розуміють закономірності розвитку суспільства і країн, адже історія циклічна і все коли-небудь повторюється, тому потрібно бути до цього готовим.

Зюмєвка Наталія

Pozgila 2:

Vivi. Lotta. Ama

Живи. Борись. Люби

Журналіст.

Про що це і для чого

На мою думку, ця професія робить найважливіше: забезпечує людей інформацією, яка допомагає їм робити правильний вибір. Я впевнена, що журналістика є важливою професією в сучасному світі. Журналістика допомагає відтворювати реальність, та пророкувати майбутнє, контролювати владу. Без журналістики нам було б набагато складніше розрізнити добро і зло, та бути в курсі того, що відбувається в нашому складному світі.

Забіяка Лілія

У підсумку хочу сказати, що цю професію не можливо обрати, якщо до цього не лежить душа. Я дуже рада, що пішла на цю спеціальність, бо я сюди дійсно хотіла. Сподіваюсь у майбутньому стати спеціалістом і розвивати свої здібності якомога більше.

Прудка Влада

Журналісти відіграють роль сторожа демократії, контролюючи владу, інформуючи громадян та сприяючи формуванню свідомого суспільства, що дуже важливо при теперішніх суспільно-політичних умовах у країні. У сучасному цифровому віці, коли інформація розповсюджується зі швидкістю блискавки, роль журналістів ще більше підсилюється. Журналістика також сприяє збереженню історичної пам'яті, фіксуючи події та свідчення свого часу для майбутніх поколінь. З початком російсько-української війни це стало як ніколи важливим, адже війна - це не лише конфлікт збройних сил, але й битва за інформацію, переконання та душі людей.

Зюмська Наталія

На мою думку, журналістика - це не професійний напрямок, а стиль життя. Не кожна людина може кардинально змінити свою буденність і бути в епіцентрі уваги. Якщо дізнатись більше, то журналістика має великий спектр вибору тієї галузі в якій зацікавлена людина.

Навчаючись на журналісти чотири дні, я з впевненістю можу сказати, що це неймовірний саморозвиток. Дуже багато галузей охоплює ця професія. Починаючи від написання статей і редагування їх, закінчуючи військовими журналістами, кореспондентами, які зараз знаходяться на фронті і разом з ЗСУ боронять нашу незалежну державу. Це та професія, яка потребує уважності, витримки. Ця сфера діяльності вимагає знань не тільки з базових предметів, а й всебічного розвитку особистості.

Пушенко Вероніка

Про що ж професія журналіст, ця професія яка дає нам змогу розуміти, що ж наразі відбувається в світі.

Говорячи простою мовою, журналіст знаходить цікаву тему, досліджує її настільки глибоко, наскільки це можливо, і готує матеріал. Робота на радіо, телебаченні та в інтернеті може включати також представлення результатів своєї праці глядачам у вигляді сюжету.

Басараб Дарина

«Успіх-це сходи, на які не піднятихь, тримаючи руки в кишенях»

Я вважаю, що найбільший успіх - це просто можливість бути щасливим: насолоджуватися життям, подорожувати, проводити час з друзями, спілкуватися з новими цікавими людьми, отримувати задоволення від роботи, кохати, мріяти і здійснювати ці мрії, робити все те, що подобається, незважаючи на думку інших. Адже життя таке швидкоплинне, не варто марнувати його через чийсь переконання.

Для когось, успіх – це лише слова,
Для когось успіх – ціла дія.
Та певна я, що хтось із нас,
Напевно каже сміло:
“Я зроблю. Доб’юсь. Я впертий”,
Та розум вимикає почуття.
Кажіть: “Борюсь. Я справлюсь. Я не халепний”
І буде щастя, не біда.

Шаврук Олена

На перший погляд, можна сказати що деяким цей успіх дається дуже легко, як кажуть "з неба впавши", але це не так, багато працюючи, роблячи все для того, щоб досягти мети це і є успіх, коли ти доводиш справу до кінця і отримуєш очікуваний результат. Нічого не роблячи, ти не досягнеш чогось конкретного, можливо розчарування та вигорання, застій і те що затримує тебе для того, щоб розвиватися для, щоб щось отримати треба робити все можливе для цього. Успіх зазвичай вимагає активностей та відданості у своїй справі та самому собі. Тримаючи руки в кишенях може обмежити твої можливості. Успіх вимагає зусиль, ризиків і наполегливості.

Жкаренко Аєра

Успіх - це досягнення поставленої мети. Насправді питання успіху філософське, кожен трактує його по-своєму дивлячись на поставленні цілі. Наприклад, вдало одружитись, досягнути професійності в улюбленій справі, створити бізнес, реалізувати себе в творчій сфері. Всі ці приклади об'єднують в собі одну річ - це праця, ви ніколи нічого не досягнете в житті, якщо не будете наполегливо працювати над своєю ідеєю і реалізовувати її в життя. Ви ніколи нічого не досягнете «тримаючи руки в кишені», в цьому житті нічого не стається само-собою, тільки робота втілює наші мрії, ідеї в життя, тільки наполегливість, розум, хитрість, трішки наглості, а ще й характер зі стрижнем зроблять вас успішним.

Лешака Ніра

Впевненість у справі, що ти робиш - це неймовірно важливим. Щоб досягти своєї мети потрібно витягти руки з кишень та хоча б встати з ліжка. Успіх вимагає хорошої самодисципліни та великої віри в себе. Кожен крок, назад чи вперед - це вірний шлях до успіху. Головне не здаватися після першої невдачі, та розвієних сподівань, бо це все є досвід. Невдачі є невід'ємною частиною успіху, багато великих та успішних людей мали невдачі, перш ніж стати тим ким вони є . Успіх вимагає багато помилок і спроб головне почати і витягти руки з карманів.

Мкаренко Каріна

Отака ось є біда в моєї корови:

"Має бідна язика - та не має мови".

П. Глазовий

Хоч раз в житті ми зустрічали людей, які розмовляють російською мовою. Раніше вважалось, що це показник місцевості, що людина приїхала з великого міста. Але дивлячись на наш час, то ми не можемо це просто так проковтнути. Ми - українці, ми живемо у незалежній державі, ми вільні, сильні та незламні. Ми не те, що маємо, ми мусимо говорити українською мовою. Це наша рідна мова, це наш дорогоцінний скарб, який зберігся, і який ми не повинні втратити.

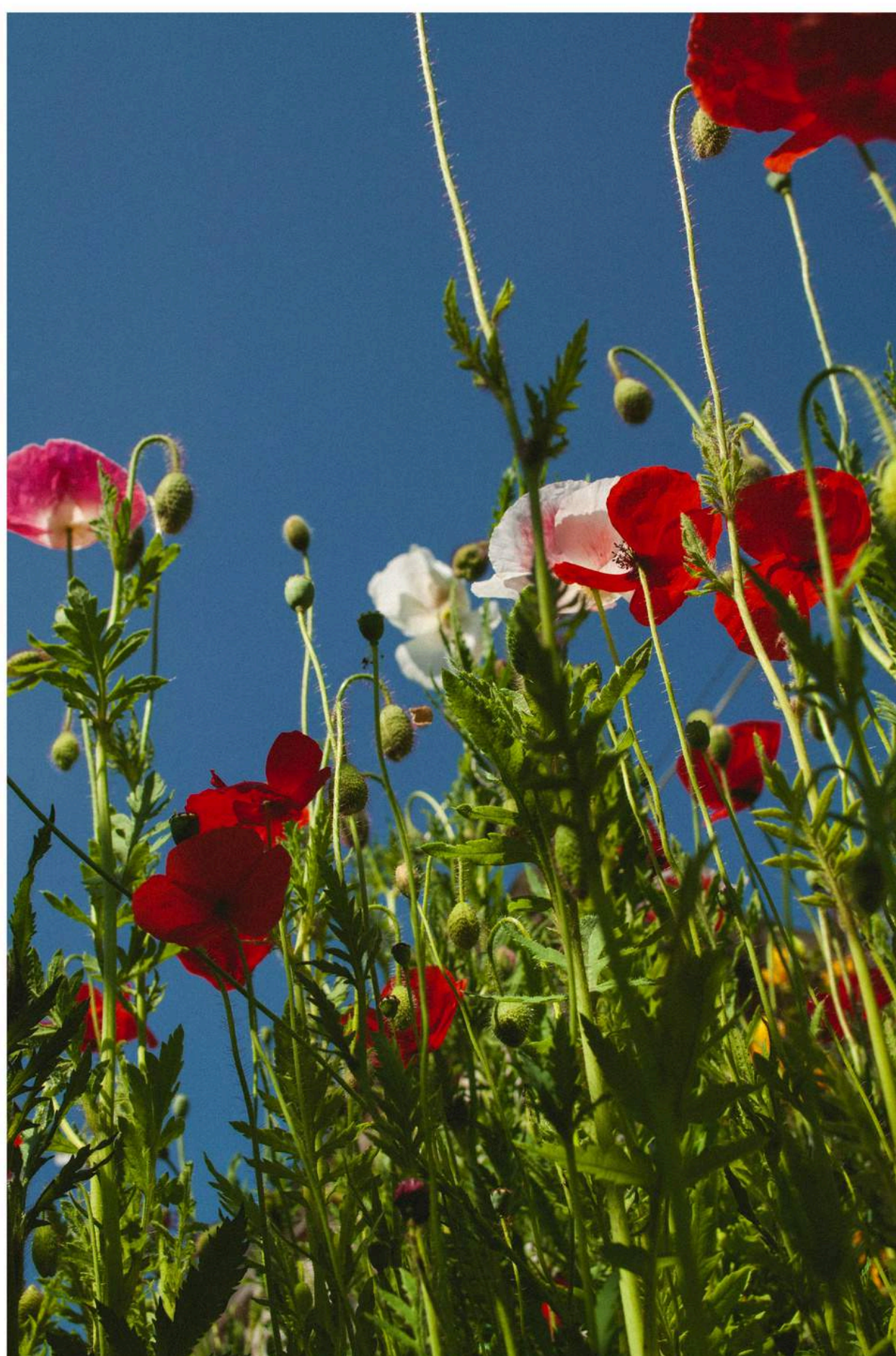
Сергій Орина

Зараз через наші помилки платять життям наші воїни, вони борються та відстоюють рідні землі, а з ними й права українського народу. У нас хочуть відібрати нашу мову, нашу культуру та нашу націю. Звісно, Україна переможе, це вже не раз доведено, такого сильного народу ще не було в історії й не буде, ми - єдині. На сьогодні про Україну вже знають всі, і тепер це не «десь там біля росії», а це окрема самостійна держава, яка відстоює свою незалежність.

Халенко Вікторія

Якщо ти живеш у вільній, незалежній країні, знаєш мову та вправно володієш нею – твій статус одразу підвищується. Як тільки ми бачимо людину, яка говорить чистою державною мовою, то відразу створюється враження сильної та комунікабельної особистості. Маєш язика – умій говорити правильно. Коли розмовляєш з людиною, що використовує “ламану” українську мову, ця особа починає відштовхувати вас на підсвідомому рівні.

Шаврук Олена

Зреловка Аманія

Зараз через відсутність українського продукту, ми маємо споживати російське, щоб подивитися фільм зрозумілою мовою. Це зазвичай відразливо, ніби у клітці з нагостреними списами, які колють з кожним промовленим словом. Дивлячись фільм, ми переймаємо риси героїв, а дубляж робиться через призму ворожого до нас народу. І поки ми не зрозуміємо важливість мови у функціонуванні кожного аспекту нашого життя, ми не будемо здатні органічно співіснувати з іншими, бо мова це те, що найперше чує людина, якщо це абищо, то їй буде важко розібрати, що до чого у цьому світі, вона потрапить у липке павутиння нашої нерішучості, і згодом втратить можливість стати частиною чогось більшого, а такого, я гадаю, ніхто не хоче.

Земляной Дмитро

Загалом цей вислів сам по собі доволі кумедний, він підкреслює сатиричність ситуації, з якої він з'явився. Анекдотом це навряд можна назвати, але суть в тому, що в Україні деякі не хочуть розмовляти рідною мовою, аргументуючи це тим, що «русский язык легче». Але ж коли ми ідемо за кордон, ми чомусь спілкуємося мовою тієї країни, куди приїхали або англійською (бо вона вважається міжнародною). То чому багато хто, навіть з українців, не може дотримуватися такої простої установки у своїй державі?

Прудка Влада

Наприклад, англійська мова вважається міжнародною мовою, нею говорять на офіційному рівні в деяких країнах, а знає її більшість людей в світі, тож за її збереження переживати не варто. На відмінну від, наприклад, нашої української мови. Якщо нею не будемо говорити ми, наш народ, наша нація, то хто? Так само й з мовами інших народів, хто буде говорити сербською, якщо не серби? Хто говоритиме болгарською, як не болгари? Якщо мова народу не буде у вжитку, то вона зовсім зникне. Як і ідентичність цього народу.

Дівніч Олександр

Хочу навести приклад ,який дав мені багато чого зрозуміти - мій батько військовий, коли його бригада йшли в штурм на Сході, батька та його побратимів почали накривати артилерію , тато отримав осколкове поранення та контузію, втратив свідомість і отямився вже сам у лісі вночі, незнаючи місцевості він просто інтуїтивно йшов аби десь .Він вирішив перепочити і сісти покурити цигарку і тут почув ,що хтось йде ,спочатку він подумав ,що це ворог ,але почувши українську мову ,він почав гукати побратимів і так його вдалося врятувати. Цю історію я готова розповідати всім ,хто досі підтримує мову окупантів і каже «Какая різниця?» . Різниця колосальна , бо після повномасштабного вторгнення ми мали забути мову ворога ,просто викреслити її з життя. Цією мовою безжалісно вбивають наших дітей, батьків , катують захисників . Цією мовою вбивають нас.

Джого Вікторія

Для кожного ці слова мають різне значення. В наш час знання нашої рідної мови мають бути в кожного. Вона показує душу, історію нашого народу. Формує ідентичність українців . Також не можна не сказати про те, що мова є важливим аспектом для кожного журналіста. Ми повинні бути творцями мови для того , щоб ефективно спілкуватись з аудиторією , доносити інформацію коротко і зрозуміло для кожного незалежно від вікової категорії, адже мова є інструментом спілкування, а якщо ним вміти гарно володіти, то успіх стовідсотково буде на нашому боці.

Пушенка Вероніка

Це прекрасна метафора, яка дає зрозуміти людське відношення до мови, комунікації . Адже хто ми без розмов, спілкування один з одним? Щодень ми прокидаємося і вітаємося з рідними, розпочинаємо день з цікавих новин, почуті від оточуючих, чи прочитані з інтернет джерел, чи почуті з новин. Мова - це не просто засіб передачі слів, але і вираз особистості, індивідуальності та

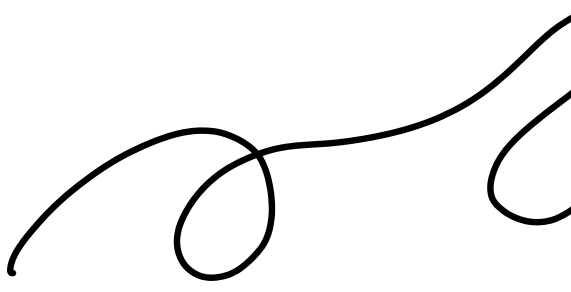
культури. Вона допомагає людям побудувати стосунки, співпрацювати та вирішувати конфлікти. Ми маємо безліч джерел для контактування, за допомогою якого це життя набуває яскравих барв. Зустрітися з друзями і посміятися над веселими жартами, сісти обговорити цікаву тему, прочитати книгу, саморозвинутись, чи подивитися фільм і обговорити його з оточенням? У тварин немає такої можливості, здавалося б, живуть звичайне життя, але не мають таких можливостей. Немає можливості виразити свою думку, показати невдоволення, сказати що ти хочеш, а просто існувати і залежати від когось іншого. Навряд чи будь яка людина хотіла б такого “коров’ячого” життя.

Артюх Албїна

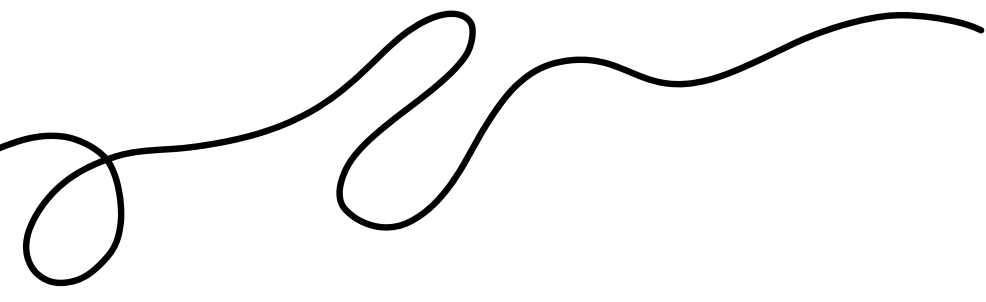
Мова важлива, але не завжди достатньо знати слова. Важливо вміти висловлювати та подавати свої думки і почуття. Мова — це більше, ніж просто слова; це спосіб передати те, що у вас на думці.

Мова, як інструмент вираження, може бути обмеженою, якщо її не використовувати для творчих цілей і розвитку. Якщо людина змушена зазирати у власну душу і долати свої внутрішні бар'єри, мова може стати німою. Такий стан може бути наслідком неспроможності виразити те, що насправді важливо, або відсутності сприйняття інших людей.

Хужельвий Петро

Так в оцтах тоне мало мух, і так багато
гине у медах...

Спокуса. Спокуса до грошей, дорогих автомобілів, маєтків, речей. Більшість жадає цього та вже, отримавши перші кошти, піддається впливу багатства. Дійсно. Відчути присмак того, що ти можеш отримати більше й тобі треба ще та ще полонить твій мозок, забуваючи про душу, яка намагається самотужки боротися. Однак інколи буває пізно. Вона здається. І Людина в тобі просто помирає, залишається тільки привид, загіпнотизований грішми.

Це вже не людина, а просто створіння. Створіння, яке насолоджується солодким життям, що вже втратило будь-який сенс. І нехай воно відчуло неймовірні принади меду, та зовсім скоро проявиться його їдкий смак бумерангу.

А тепер рішення за вами: залишатися людьми чи піддатися спокусі.

Засув Віталіна

Так мало в оцтах гине мух, і так багато гине у медах... Чи багатьох людей ви зустрічали, що втрачали себе не женучись ні за чим, задоволені тим, що є? Чи багато людей втрачали себе і свою ідентичність, принципи і переконання в бідності чи із середнім прибутком, не маючи статків чи слави за спиною та і не прагнучи її? А як багато людей втрачає себе в гонитві за величезними прибутками, славою чи світовим визнанням? Чи не більшість з них переступає через свої принципи, лише аби отримати бажане? Чи не більшість з них отримуючи все більше і більше статків чи визнання втрачали себе?...

Зезув Орана

У світі, де нас постійно підштовхують до досягнень і високих цілей, важливо знати, коли зупинитися і задуматися над справжнім значенням нашого життя. Можливо, ми повинні переглянути свої погляди на успіх та щастя і зрозуміти, що справжня різниця полягає не в тому, скільки меду ми зібрали, а в тому, як ми ним користуємося.

Таким чином, баланс – це ключ до щасливого та задоволеного життя. Ми можемо бажати кращої долі, але важливо не забувати про реальність і не втратити себе в спробах досягти чогось більшого. Іноді ми знаходимо щастя там, де його менше очікували, і можливо, саме тоді, коли ми найменше його шукали.

Мередінська Анна

На мою думку, не потрібно бігти за чимось, важливо насолоджуватися тим, що є зараз. Адже справжнє щастя – це те, що ми маємо, а не те, за чим ми будемо гнатись. Невідомо, чи будемо ми завтра, не важливо, якими ми були вчора, головне, що ми є сьогодні, і наше сьогодні і є те саме щастя, щастя, що ми живемо.

Халенко Вікторія

Справжня дружба - не у щасті меди хмільні пити, а у тому, щоб у скруті окраєць ділити

Дружба завжди має бути перевірена. Перш ніж назвати когось другом треба подолати перешкоди на шляху до справжньої дружби, треба пройти крізь час і крізь негаразди. В житті трапляються моменти, які показують хто є хто. Одного разу, коли в тебе будуть проблеми, буде потрібна допомога чи підтримка. Ти можеш звернутися в такий момент до своїх так названих друзів, але чи допоможуть вони тобі? Чи будуть вони поруч тобою у складний період в твоєму житті? Чи їх вистачає лише на забави разом? Легко ж разом розважатися, куди важче разом долати негаразди, куди важче проникатися не лише чужим щастям, а й горем. Може той хто лишиться разом з тобою в біді і є справжнім другом?

Зезуль Орана

На мою думку, треба вміти розділяти друзів і знайомих адже дружба це щось набагато більше.

Можливо це і дивний приклад, але справжню дружбу я можу порівняти з шлюбом тому, що друзі як подружжя повинні бути готові розділити біль і смуток, радість і сподівання, перемоги і поразки. Вони повинні допомогти навіть коли доведеться пожертвувати своїми інтересами, а найголовніше, що їм хочеться це робити і приходить це з роками і свідомістю. Це ті люди до яких ти можеш звернутися не дивлячись на час і відстань, які не просто говорять , а вони роблять, показують свою дружбу вчинками.

Пушенка Вероніка

Мало хто з нас взагалі розуміє в чому сенс справжньої дружби, можливо це в силу малого досвіду або комусь комфортніше знаходиться наодинці. В моїй ситуації дружба – це коли усі незгоди кожен переживає як свої, кожен успіх – це гордість та думка: «Так, це саме мій друг, я в ньому не сумнівалася!» Щастя, мов мед, може розцвітати в об'ємних тарах, як і люди можуть добре наливати солодкого хмілю у вуха, а у серці тримати кригу льоду, яка потихеньку руйнує усі щасливі моменти і охолоджує почуття. Довіра тане. Бажання відчутти знову оп'яніння від цієї людини зникає. Але справжня дружба виявляється у здатності ділитися навіть тим, що залишається за краєм цих великих та щасливих моментів.

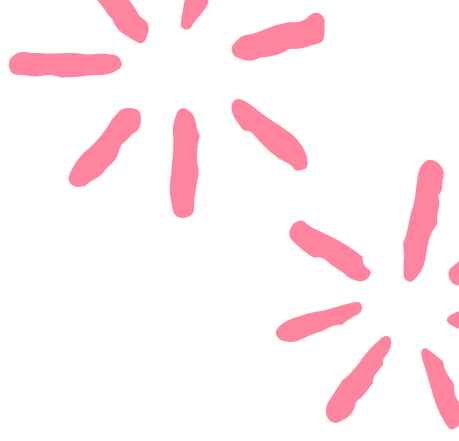
Жукаренко Аєра

Щоб дізнатись суть людини яка поряд з тобою, потрібно побачити її в критичній або екстримальній ситуації, коли людина забуває про все і думає лише за себе, тільки тоді ви побачете справжню людину у всій її красі. Коли вас спіткала спільна біда, то чи людина котру ти називаєш другом, буде думати тільки за себе, чи і про тебе згадає? Згадає, що і вам важко, розділить неприємний момент життя і допоможе в разі потреби?

Ашмака Ніра

У мене є багато подруг, але моя найкраща подруга Женя. Для мене це не просто дружба - це вже як сім'я, як дім. Я дуже ціную нашу дружбу тому що в ній є все, що має бути в справжній дружбі: взаєморозуміння, доброта, підтримка, почуття гумору, близькі відносини, які побудовані на взаємній довірі, спільні інтереси. Ми пройшли разом найважчі періоди життя одна одною. Попри всі проблеми ми залишаємось разом та знаходимо одна в одній спокій. Як кажуть і в горі і в радості...

Нраведна Юлія

Кожен з нас хоче мати біля себе вірного друга чи подругу, людину, на яку можна покластися в скрутну хвилину. Мені здається, що кожні дружні відносини рано чи пізно пройдуть певну перевірку, тому що справжня дружба перевіряється не в часи радості і достатку, а в труднощах і невдачах. Як би цього не хотілось, а скрутні моменти в житті завжди будуть, звичайно, б будь-кому з нас хотілося мати руку допомоги, яку протягнуть далеко не всі. Я прожила не так багато років, але своїм особистим досвідом я можу сказати, що потрібно залишатися людиною, і тоді людяність проявиться до тебе.

Артюх Анетіна

Друг - це не тільки радісна та комфортна тобі людина, а й твоя опора, твій порадник, і твоя найбільша підтримка. Коли ти впевнений, що він тебе вислухає і дасть свою пораду, то ти можеш ним пишатися.

Сердюк Ірина

Завжди цікавило, як зав'язується дружба, в чому її феномен? У деяких випадках вона триває аж до самої старості, проте іноді закінчується підступно та раптово, залишаючи глибокі рани в душі. Мабуть, усім відома ще з дитинства захоплива дружба з сусідом чи однокласником, де ви були просто нерозлий вода. У той момент здавалося, що вас нічого не розлучить, адже переживши стільки пригод, таких самих, як у книжках, цього ніколи не мало б статися. Ми всі розуміємо, що книжки – вигадка, де історія має закінчитися хепі-ендом: Гаррі, Герміона та Рон залишилися друзями попри всі разом пережиті складнощі та життєві перешкоди, але Марічка з Вікою, на жаль, – ні.

Богак Анастасія

Про своє

Одного разу, сидячи у величезній компанії друзів, ти відчуваєш себе щасливою. Ви жартуєте, дуркуєте як діти, граєте в настільні ігри, ділитеся своїм життям, об'єднуєтесь і спільно шукаєте мафію, їздите в ліс по проліски, хлопці на 8 березня влаштовують своїм подругам свято, дарують квіти, ви ганяєте на мотоциклах, тікаєте від поліції, а потім збираєтесь у когось вдома і п'єте по три чашки чаю, розмовляючи про все на світі до світанку. Суцільне щастя у кругу своїх людей.

Але, на жаль, так трапляється з часом, що хтось їде, в когось з'являються інші інтереси, і твоя маленька сім'я розпадається, і з тобою залишаються тільки свої, найкращі друзі, а ще спогади, залишаються найкращі спогади, це те, що не знищити, і те, що завжди буде гріти душу.

Саме ці люди, що залишилися, прийдуть на допомогу, коли буде потрібно, будуть радіти за вас, як за себе, будуть підтримуватий віддавати себе дружбі, адже не може бути гарних відносин, навіть дружніх, там, де людина не віддає всього себе. Дружба не вимірюється часом, адже й за один день люди можуть зрозуміти, що вони ідеально підходять одне одному, але час перевіряє дружбу на міцність, а міцною дружба може бути тільки там, де є довіра, повага, ну і звичайно любов.

Дуже цінно знайти людину, з якою ви різні за віком, ростом, кольором очей і волосся, але однакові душею, думками, вподобаннями й поглядами на цей світ.

Іванова Крістіна

Твоє – це тільки те, що віддаєш...

Життя – це витканий з дрібниць килим, де кожна нитка – це щось, що ти можеш віддати іншим. Те, що маєш, може бути найціннішим для тебе, але зрозуміти це ти можеш віддаючи. Ідея «твоє – це тільки те, що віддаєш» глибоко вкорінена в культурі та в сутності духовних цінностей, кожен з нас чимось жертвував, в період війни – це немало важлива складова, яка врятувала декілька сотень наших людей. В житті ми часто щось віддаємо, це може бути якась непотрібна річ для тебе, а для іншого вкрай корисно, можливо це час який ти витрачаєш на когось, головне зрозуміти що паралельно ти і отримуєш навзаєм теж саме.

Жукаренко Аєра

Твоє. Що ти розумієш під цим словом? Коштовності, статус, будинки? А можливо щось зовсім інше? Щось, що зовсім не пов'язане з матеріальними цінностями?

Твої дії, думки, почуття, емоції... Усе, що ти віддаєш цьому світу, належить тобі. Так. Саме тобі. Нікому іншому. Досить часто, поринувши в безодню буденного життя, ти не надаєш належної значимості цьому. А даремно, адже це твоє життя й ніхто не має права керувати ним.

Твої вчинки. Лише ти вирішуєш як правильно діяти та що робити.

Засяць Віталіна

Яким би був цей світ, аби всі рухались по життю з думкою «твоє — це тільки те, що віддаєш»? Думаю безкорисливим, легким. А чи важливо це? Безперечно так.

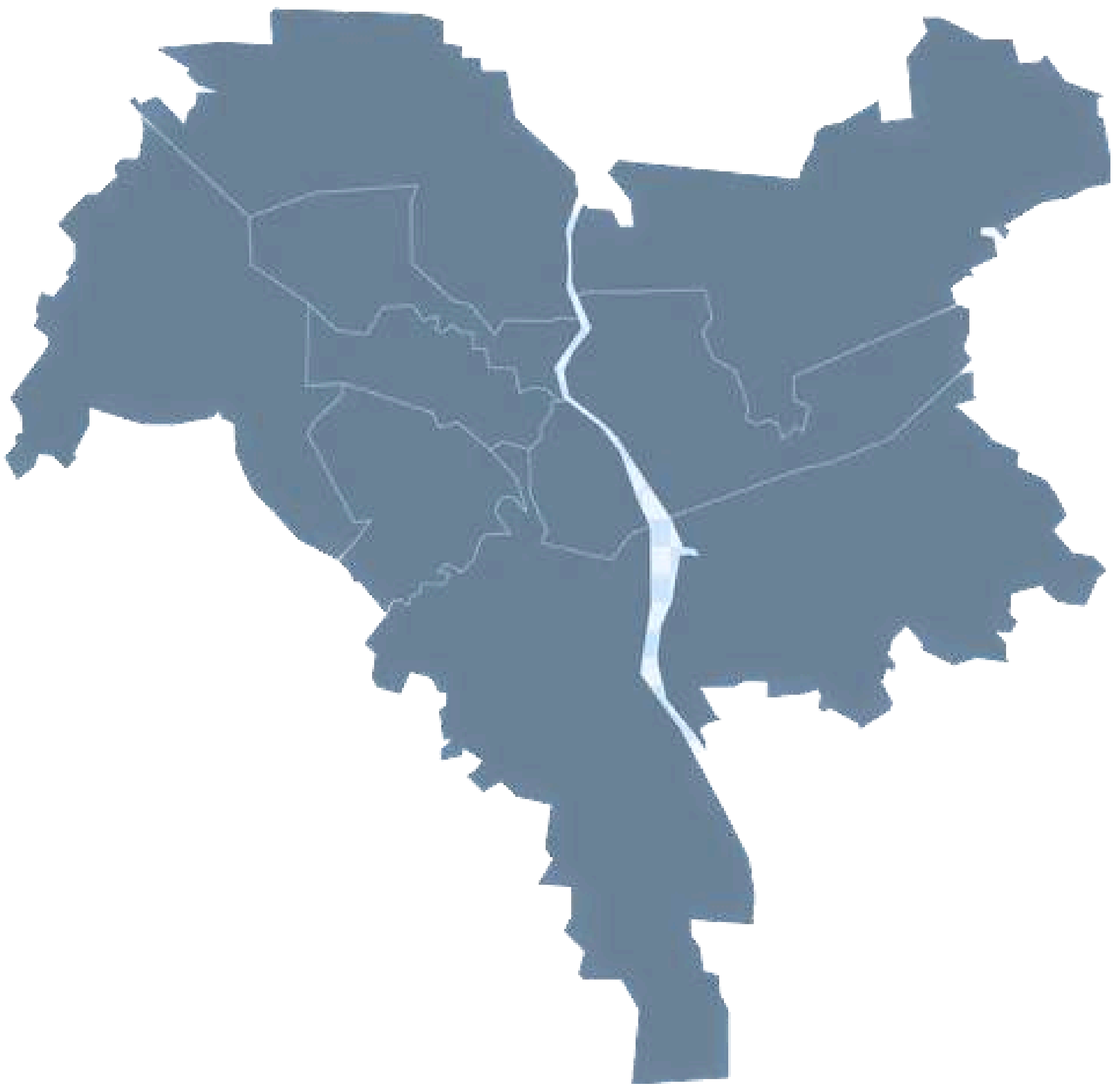
В сучасному суспільстві, багато людей хоче тільки отримувати та зовсім забуває, що насамперед вони мають віддавати. І тут зовсім не про матеріальне. Йдеться про любов, повагу, доброту, підтримку, щиру посмішку, турботу і ще безліч таких прекрасних почуттів. Усім би хотілось їх щодо себе відчувати. Та так влаштований світ, що треба ці почуття віддавати, щоб потім, по життєвому колообігу вони повернулись. Взаємне відання прекрасних почуттів та позитивних емоцій, хіба це не добре? Аби люди ділились своїм безкорисно, суспільству це пішло б на користь. Позитивна, довірлива енергія навколо робила б людей щасливішими.

Посміхнутися продавчині в магазині чи зробити комплімент людині поряд в черзі це не важко. А от в дружбі чи коханні віддавати буває нелегко. Чому? Бо страшно не отримати підтримки, довіри чи ніжних почуттів назад. Це зрозуміло й більшість з нас це відчували. Та хіба того життя багато, щоб боятись не одержати віддачі? Діліться почуттями, віддавайте світле світові та обов'язково хтось віддасть прекрасне, добре Вам.

Дівніч Олександра

*Буду пріятим і жити
На крилах пазій...*

*Як тебе не любима,
Хусе мій...*

Університет: ЗНАЙОМСТВО

2023

Неподалік парку імені Максима Рильського простягається вулиця, на якій розташований чудовий університет НУБіП. На шляху до мого омріяного навчального закладу, кожного разу розглядаю гарні корпуси, захоплююсь неймовірними клумбами запашних квітів, від яких в захваті навіть метелики, які пролітають повз, ніби проводжаючи мене на навчання.

Мереди́нська Анна

Провчившись тут місяць, у мене склалися дуже приємні враження. Посвята в студенти викликала у мене найбільше емоцій - це було дуже зворушливо. Атмосфера віднесла мене у ті часи, коли я вперше прийшла до школи, але нам дали зрозуміти, що ми вже не маленькі діти, а дорослі люди, які з часом стануть професіоналами своєї справи.

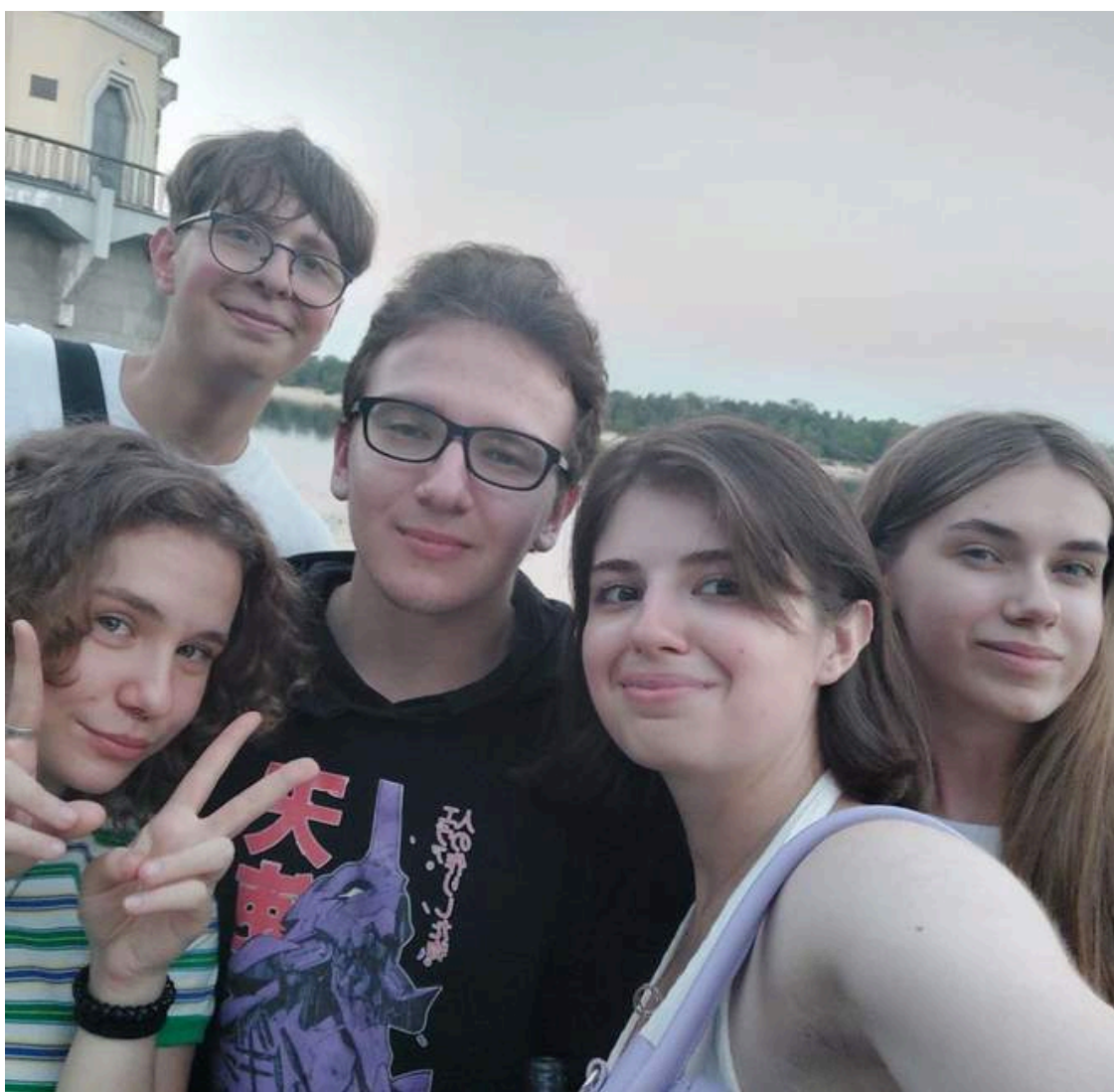
Джога Вікторія

Одногрупники. На другий день вже з'явилось відчуття, що деяких я знаю давно, майже всі відкриті до спілкування та комфортні. Після пар ми пішли гуляти з частиною групи і все якось так класно було, що думка про те, що вони чужі зникла відразу.

Дівніч Олександра

Університет об'єднує людей, допомагає знайти кохання, друзів, рідних по душі людей. Моя мама багато розповідала мені про свої студентські роки, про дружбу, яка є й до сьогодні. І саме ця дружба доводить, що університет – це більше ніж просто місце навчання. І вже можу сказати трішки про себе і свої відчуття; перебуваючи в нашому колективі журналістів, я іноді дійсно відчуваю себе як вдома.

Іванова Кристина

Університет, це не лише про здобуття вищої освіти за обраним фахом, а й про новий, значущий етап в житті. Це шанс реалізувати себе у всьому, чого так хотілося протягом шкільних років. Тут дуже важливо розуміти скільки ж всього чекає попереду. Моє перше враження було неоднозначним. Новий колектив, викладачі, приміщення, гуртожиток та широкий крок у доросле життя. Я одразу ж зрозуміла тут треба розраховувати лише на себе. Тоді виникло питання: як поводитися з людьми? Зарекомендувати себе як хорошу людину завжди не легко, але потрібно бути обережним, аби не «загратися» та не стати тим, ким ти не є насправді. Дружня атмосфера сприяє хорошому навчанню, тож спілкування найважливіший аспект. Викладачі з різними вимогами одразу ж дали зрозуміти, що у вченні буде не легко. Я відповідаю за себе головою, отже не можу розслабитися та відкладати все на потім.

Копончук Карина

І ось вже місяць..... Місяць як я не живу вдома, не бачу батьків кожна дня, не п'ю ранкову каву разом з мамою перед школою, не телефоную їй коли йду зі школи, не обговорюємо з ними що краще приготувати на вечерю, коли всі зберемось після важкого робочого дня, не зустрічаюсь з друзями кожного вечора за чашечкою запашної кави. Так, це незвично, моментами навіть сумно, але це життя і кожен через це проходить. Комусь це здається нереальним випробуванням, а хтось навпаки чекає цього моменту дорослого, самотійного життя....

Пушенко Вероніка

Університет — це місце, де у кожного починається новий етап в житті. Переїхавши в інше місто, стає дуже складно, адже немає нікого, у тебе є лише ти сам, і морально це важко, але згодом, ти звикаєш до правил та людей тут. Починається нове життя, ти стаєш більш самотійним, незалежним від батьків. Знайомишся з одногрупниками та повністю міняєш оточення. Засвоюєш нові на-

вички та працюєш для свого майбутнього.

Хрисюк Ольга

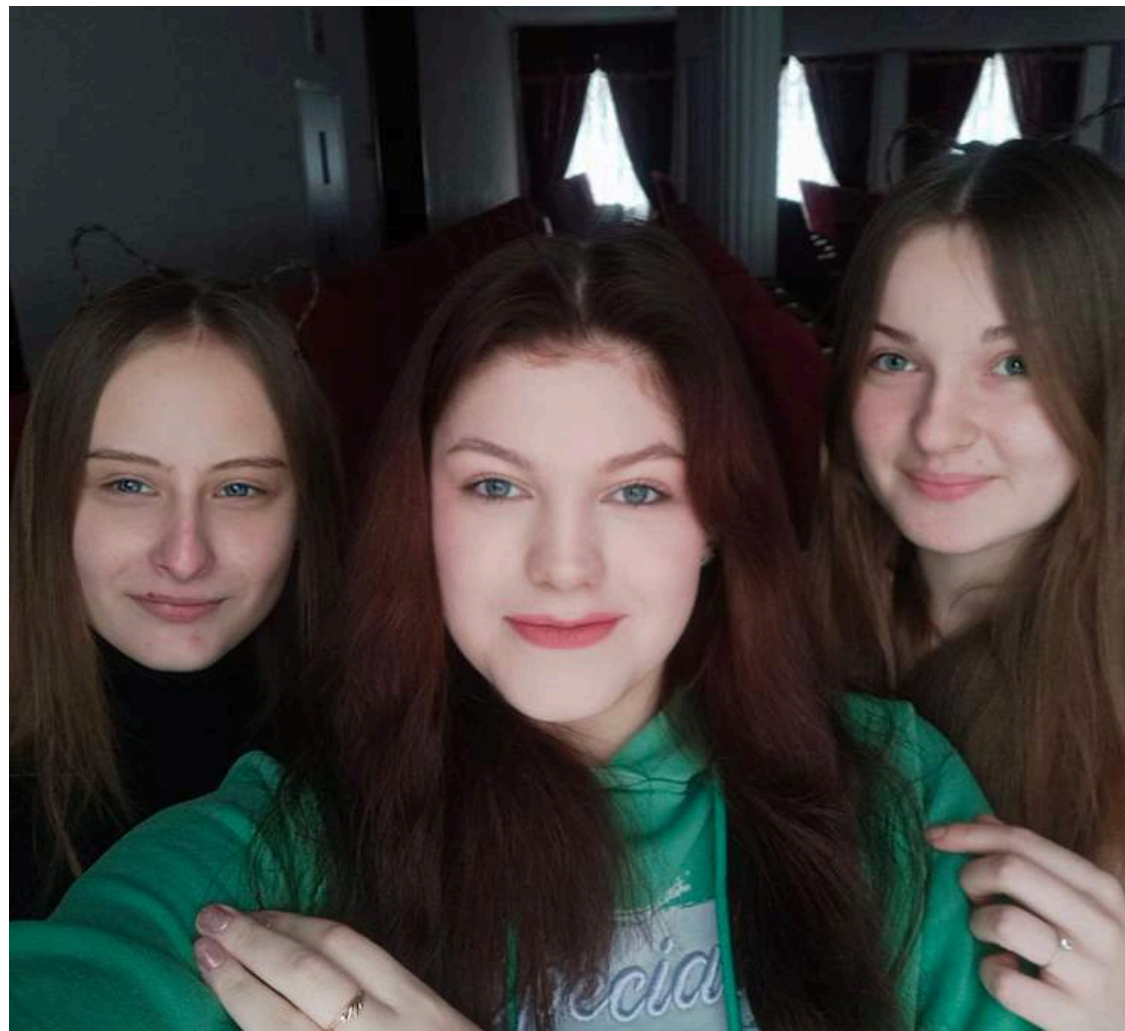
Зовсім нещодавно в моєму житті розпочався новий етап: я закінчила школу, вступила до омріяного університету і стала студенткою. Спочатку було дуже складно пристосуватися, адже всі ми звикли до своїх шкіл, викладачів та однокласників. Я приїхала з доволі невеликого містечка, до якого звикла, тому для мене все це нове: нове місто, новий навчальний заклад, нові знайомства та нові викладачі. Проте все дуже цікаве, і я впевнена, що моє студентське життя буде вельми насиченим і захоплюючим. Адже, як кажуть, "журналіст має знати багато про щось, і мало про все".

Герасва Анастасія

Та як тільки розпочалась перша пара, всі мої нервування відійшли на задній план. Саме на цій парі я почала потроху знайомитись зі своїми майбутніми друзями. Коли ми по черзі вставали, і розповідали кожен про себе, я зрозуміла, що ці люди неймовірно круті, і що не треба лякатись спілкування з ними. На наступній ж перерві ми почали знайомитись вже без викладача, і розповідали кожен про себе все більше інформації, з'являлись сильні інтереси. З кожним днем ми спілкувались все більше, і так, потроху, я знайшла собі прекрасних друзів.

Змінювати своє коло спілкування беззаперечно важко, але це дуже важливо, адже ми не стоїмо на місці. Наші інтереси, захоплення змінюються, і це абсолютно нормально. Саме тому знайомства з новими людьми - це завжди корисно для нашого індивідуального розвитку. Коли змінюється наше оточення, зайнятість, заклади - змінюються і люди навколо нас, і боятися цього не варто.

Балюк Олександра

Посвята Україні і Українцям

«Коли пізнаєш особливості інших мов, відчуваєш їхню мелодику і змістовну сутність кожного слова, - отоді по-справжньому усвідомлюєш: кращої від нашої рідної української мови не існує у світі... Ось хіба що у японській нерідко вчувається поетика, подібна до нашого дивослова...»
Дана Окоманюк, уродженка м. Хмельницького, мешканка Токіо, дипломат, японознавець, письменниця, проєкт-менеджер, волонтерка міжнародної волонтерської організації на підтримку ЗСУ та вимушено переселених з України наших співвітчизників.

Одаякана хі но де -
Світанок лагідний хай вас щораз стрічає ...
І сізукана ююкі на землю хай спаде -
Цей тихий захід сонця, день що проводжає...
Сейкацу – це життя
І сенс твого буття на світі цьому...
Аби сіавасс – щастя - ти і сам спізнав,
І дарував другому
Хай чиста нозому –
І віра, і надія, - поселиться у кожному домі,
І ньова - ніжності по вінця
Хай розіллється в ньому...
І «Ай!...», «Ай!...», «Ай!...» звучить
Хай з кожного віконця, -
«Любов!...», «Любов!...», «Любов!...», -
Як промені у сонця...
...Коли ж прийде пора росі і у росу
Утілиться мій дух, додавши цвіту цьому світу,
Волів би я аби оцю красу,
Посумувавши мить, ще більше полюбили діти...
І сіндзю щоб закоханих щадила;
І дзюнсі – лиш за честь свою і Батьківщину;
І тільки коли сенсі оминути вже не сила, -
У праведнім бою стояти до загину!

... Одаякана хі но де -
Світанок лагідний хай вас щораз стрічає ...
І сізукана ююкі на землю хай спаде -
Цей тихий захід сонця, день що проводжає...

...Японською: одаякана хі но де - світанок лагідний; сізукана ююкі – тихий захід сонця; сейкацу – життя; сіавасс – щастя; нозому – віра, надія; ньова – ніжність; ай – любов; росі – природна смерть людини у похилому віці; сіндзю – смерть закоханих; дзюнсі – смерть воїна за свого повелителя; сенсі - загибель у бою

«Сейкацу»

Усі ми не знаємо коли і при яких обставинах настане наш кінець. Але чомусь ми не вміємо цінити той час, який нам дається. Життя пролітає дуже швидко: не встигнув і моргнути, а безтурботне дитинство залишилося лише згадкою. Ще вчора ти грався з друзями і не міг поділити іграшку, а вже сьогодні ти думаєш, що приготувати на сімейну вечерю. Тільки вчора ти мріяв про доросле життя, а сьогодні ти вже так не хочеш йти на роботу. Вчора ти одружився, а сьогодні святкуєш весілля своєї доньки.

Халенко Вікторія

"Одаякана хі но де"

Вірш "Одаякана хі но де" відкриває перед нами світ поетичних образів і філософських роздумів, які надихають та спонукають до глибоких внутрішніх рефлексій. Поетична мова автора, віддзеркалює природну красу світу і глибокий зміст життя. Прочитавши цей вірш, відчуваєш глибоку гармонію і спокій, але водночас і велику потужність почуттів, які він несе.

Вірш надихає нас жити значущо, цінувати просту красу природи, дарувати і ділитися щастям, вірою, надією, ніжністю та любов'ю. Він надає нам мотивацію боротися за справедливість і праведність до кінця.

Читаючи цей вірш, вирушаємо в подорож у світ внутрішніх почуттів і думок, знайомимося з прекрасними концепціями японської культури, і знаходимо відповіді на питання про сенс життя та наше місце в цьому світі.

Меремінська Анна

У коханні початок життя. "Одаякана хі но де"

Напевно у кожного в житті були моменти, що здавалось, ніби все скінчилось і початку нового не буде. Як втратиш кохання – у душі стане пусто, ніби хтось вирвав твоє серце разом із думками.

Пройдуть дні, пройдуть роки, усе стане на свої місця. Люди завжди приходять та йдуть, навіть не озирнувшись. Можливо краще відпустити все, аби не заганяти себе в пастку нескінченних думок.

Шаврук Олена

"Кохання"

Кохання. Мабуть, кожен волів би, щоб воно було присутнім у його житті. Що ж це? Якесь змішане почуття чогось незвичного, коли всередині тебе з'являються дивні відчуття, буцімто ефект «метеликів». Здавалося б, що це просто чиїсь вигадки і такого насправді не існує. Однак ні. У цьому світі можливо все.

Кохання. Це відчуття, коли ти прагнеш бути поряд з коханою людиною. Яка б відстань між вами не була, якими б тернистими шляхами не була вкрита дорога, ти точно знаєш, що це саме та людина, яка тобі потрібна, і ти здолаєш будь-що, аби тільки відчувати її.

Засць Віталіна

Перше серйозне кохання – це найважливіший крок у підлітковому житті. Ці відчуття не передати нічим, вони не зрівнянні, ці метелики в животі, перший поцілунок, який несе певний підтекст, та буде в згадках на все життя. Цей крок є важливим, багато хто його пропускає, через навчання, можливо суворих батьків, але згодом ви зрозумієте, що втратили дуже багато. Часто люди які покохали одне одного в 17 залишаються разом на все життя, а іноді доля розводить, але не треба засмучуватися – так повинно бути, можливо це не ваша людина, а просто було випробовування, як доволі часто трапляється. А ваше кохання буде в тисячу раз краще, просто зустріч бути пізніше, головне не поспішати. Всьому свій час, все буде так, як повинно бути.

Басараб Дарина

Хай з кожного віконця,-
«Любов!...», «Любов!...», «Любов!...», -
Як промені у сонця...

Любов рятує світ! І як би банально це не звучало, то дійсно так. «Як промені у сонця...» - слова професора Чижана Івана Сергійовича, які доводять, що насправді любов – це почуття, яке просочилося в кожного з нас. Будь-які рішення ми приймаємо, відчуваючи любов, і це є правильним. Це настільки сильне почуття, що воно може розв'язати війну, підштовхнути на вбивство, зробити людину найщасливішою, навіть гори можна звернути заради кохання.

...Кохання це щось більш особисте, те, що треба оберігати й тримати в приватності. А от любов це почуття, яке хочеться дарувати людям, якому хочеться потрапляти в душі і залишати після себе тільки світло і добро. Твоя усмішка перехожому - це теж любов, вранішня запашна кава подругам – любов, обійми при зустрічі – любов, щирий погляд – любов, розмова з тваринкою – любов, полита квітка – любов, будь-яка допомога – це теж любов. **СКІЛЬКИ ЛЮБОВІ МИ ВИПРОМІНЮЄМО КОЖНОГО ДНЯ!** Любов у дрібницях, у повазі один до одного, у гармонії з природою, у відносинах між дітьми та батьками, любов живе поміж людей, вона є скрізь, варто тільки помічати.

Робімо всі вчинки з любов'ю, знаходимо її в собі, рятуймо світ!

Іванова Христина

Яке ж це незвичайне відчуття кохання..... До кожного воно приходиться із юнацьких років життя. Перше кохання.... яке ж важливе слово, а скільки сенсів і асоціацій воно викликає в кожного, адже не завжди залишаються хороші, добрі спогади. Для когось це урок, який допомагає нам зрозуміти себе і дає можливість навчитись розбиратись в людях. Для інших - досвід, який допомагає ставати мудрішим, а для когось це бурхливі, щирі, яскраві, світлі спогади періоду життя.

Пушенко Вероніка

Метелики

Метелики – це як приклад для життя. На мою думку вони неймовірні, вони живуть всього декілька днів, проживаючи їх настільки яскраво, як ми проживаємо за все життя, як кажуть: живуть одним днем, не загадуючи на майбутнє.

Я завжди казала, що в наступному житті стану метеликом -це моя маленька мрія, яку я ніколи не відпущу.

Колись мій знайомий сказав: мріяти про таке тупо і по дитячому.

Аргументуючи тим, що метелики тільки те й роблять, що літають з квітки на квітку. Добре, але чому це погано? Так, безспірно вони мають менше можливостей ніж люди, та з цим вони мають і менше проблем. Їх не хвилює, що вони зробили так, а що не так.

Метелики – просто живуть, живуть для себе не для когось іншого, літають, щомиті відчувають аромат квітів – унікальних кольорів і форм. Скажімо: живуть не знаючи горя. Ми часто пов'язуємо метеликів з красою, тендітністю і коханням, говорячи: вона «тендітна , як метелик», чи «гарна, як метелик», або ж у нього «від кохання метелики в животі». Для мене – це неймовірно, для мене неймовірні вони.

Єдине, що складно зрозуміти, чому вони такі тендітні і так мало живуть, але тут відразу впливає відповідь: скоріше за все, якби вони довше жили, не були б такими, які вони є, не були б такими вільними і безтурботними, не проживали б таке яскраве життя.

Тому моя порада всім хто читає цей текст. Не витрачайте час на не потрібні речі, живіть яскраво, енергійно, гуляйте, кохайте (навіть якщо це буде боляче – це буде Ваш досвід), втрапляйте в неприємності і знаходьте з них вихід, щоб там не сталося просто живіть. Живіть, як метелики, відчуваючи неймовірні запахи і вбачаючи тільки найяскравіші квіти. А головне живіть для себе.

Мажара Вікторія

У праведнім бою стояти до загину!

У праведнім бою завжди є лідер, який надихає інших на нові досягнення. Саме ці люди готові йти на великі ризики та навіть жертвувати своїм життям заради інших. Зараз такими лідерами є кожен і кожна, що захищають нас на лінії фронту. Саме вони дають нам насагу боротись тут, в тилу.

І тільки коли сенсі оминуті вже не сила, —

У праведнім бою стояти до загину!

Доля українців — нелегка. І той шлях, яким ми зараз крокуємо, надзвичайно важливий для кінцевого творення нас як нації. Весь час свого існування Україна виборювала свою незалежність. Незламність, сміливість та відчайдушність нашого народу відома всьому світу. Сьогодні українців нелегке, кожного дня ми страждаємо заради своєї: держави, культури, мови та самостійності. Та як би важко не було зараз, ми маємо вистояти. Ми зобов'язані бути сильними. Тому що якщо впадемо зараз, шанс піднятися більше не настане.

Побачивши на власні очі події, що відбуваються протягом останніх двох років в Україні, можна сміливо сказати — сенсі ми не оминули, ба більше, нам її і не оминуті. Отже, якщо в нашому житті з'являються непідвладні нам речі, то слід робити все можливе для того, щоб знову мати контроль над ними. “Речі” в нашому випадку — це свобода, за яку ми маємо стояти до кінця. Адже, на мою думку, краще померти героєм, ніж продовжувати своє існування зрадником. Так, саме існування, тому що життя — це щось неймовірно-чарівне, те що приносить нам радість та інші певні емоції. А от існування, — це той стан бездіяльності та апатії коли ти не відчуваєш нічого.

Тож, українці, співвітчизники мої, борімося — і поборемо нашого ворога, раз та назавжди!

Шелунець Марія

НЕ БУДЬ БАЙДУЖИМ ТИ, БО ТИ - ЛЮДИНА...
Чумацький Шлях... Молочний Шлях далекий,
З глибин космічних нам зорить, мов кришталевий пил,
Де відстань міряють не кілометри, а парсеки,
Як у степах валкам чумацьким - верстові стовпи...

Така ще юна, ледве двадцять маєш,
(які ж химерні галактичні ці роки!),
І що ти бачила, і що ти іще знаєш?..
Це ж тільки в повноліття, Земле, входиш ти!..

У просторі крижаному, мов зореліт, блукаєш,
Щоб Андромеди дальньої розвіяти туман,
Та Хмари Магеллана у вітрила заплітаєш, -
У мріях правиш Всесвітом, - та це лише обман...

Яких Галактик розумом сягнула,
Висот таких, що аж за край - без меж!
Та істин простих так і не збагнула:
Як жити в мирі з миром - все не добереш...

Його Високість Всесвіт – що йому
До карликів-зірок, планет, галактик і ... людей?!..
Він, Повелитель, бачив все, він знає все, тому
Що тут було, і хто тут жив, і де вони – а гей?!..
Так байдуже йому...

Не будь байдужим ти, бо ти – Людина...
І маєш завше бути на Доброти орбіті,
Як правіки Земля під Сонцем є незмінно,
Аби на пружі зла на попіл не згоріти,
Щоб не втекти від себе, наче блудна Прозеріна,
Й не обертатися навколо осі зла... Бо ти ж таки Людина! -
Стринож гординю й гнів втамує смертельний,
Бо ж не пожеж тобі потрібно – теплоти долонь...
На перигелій вийшовши пекельний,
Аби не спопелитись, - охолонь!
... І хто ж ти є?.. Чи збережеш людину у собі, Людино?!..

*Чумацький(Молочний) Шлях, Магелланові Хмари, Туманність Андромеди – велетенські зоряні системи(сотні мільярдів зірок) або Галактики.

*Парсек – астрономічна одиниця довжини, яка дорівнює 3,26 світлового року.

*Галактичний рік – повний оберт Сонця і зірок, що оточують його, навколо осі («центру») Галактики тривалістю 215 мільйонів років. З часу виникнення планети Земля минув 21 галактичний рік. Сонце «старіше» на чотири галактичні роки.

*Прозеріна – десята, крім відомих дев'яти, планета Сонячної системи, котра називалася ще давніми астрологами; обертається навколо Сонця у напрямку, протилежному обертанню інших планет, і розташована настільки далеко від Сонця, що на повний оберт навколо нього їй потрібно 6 мільйонів років.

*Перигелій – найближча до Сонця точка орбіти

І хто ж ти є? Чи маєш Всесвіт у собі, людино?

Зазвичай ми знаходимо себе в житті, спробувавши щось нове. Звертаємось до Бога тоді, коли все йде не так добре, як хотілось. Та що, як Бог і є ти сам? Що, як допомогти собі можеш лише ти?

Світ надзвичайно великий, але дуже тісний. Пам'ятаєш, як мати говорила в дитинстві: «Стався до людей так, як би ти хотів, щоб вони ставились до тебе»? Ці слова сказані не просто так. У тобі цілий Всесвіт: галактики, планети. Ти насамперед – людина, втілення певної місії в життя.

Шаврук Олена

« Чумацький шлях, Молочний Шлях далекий»

Чумацький Шлях... – не лише стежина на карті небесного світу, це віддзеркалення нашого пошуку і вічної думки про те, що лежить за межами нашої планети. Цей вірш надихає на роздуми, відкриває двері у всесвітній простір і заводить у місця, де небо не межується з горизонтом, а парсеки стають одиницею вимірювання відстаней.

У нашому власному місці в цій нескінченній галактиці ми повинні дбати про тепло і гармонію. І навіть у цьому безмежному космосі, де здається, що ми мізерні і нічого не значимо, ми можемо зробити свій внесок у створення миру та злагоди.

Мередісєвка Анна

Периферія

Небо – Ребристе, пухке, невагоме
Високе, недоторканне, прагматичне
Сміливе, мальовниче, аутентичне
Виняткове, пристрасне, палке
Самостійне, непохитне, войовниче
Похмуре, грізне, сумне
Ясне, всеосяжне, чисте
Веселе, безтурботне, грайливе
Благородне, байдуже, стрімке
Сонливе, зоряне, авантюрне
Небалакуче, забобоне, святе
Одним словом – прекрасне і живе.
Під ним ми - пілігрими незвіданих
земель,
Талановиті, наполегливі, жорстокі
Низькі, короткозорі та скупі
Пихаті, могутні, запальні
Мрійливі, вимогливі і не тупі
Зазираємо крізь нього з підніжжя
гори
У надії знайти і побачити величні
скарби.
Нам мало Землі, ми витаємо у
глибокому сні.
Творці...
А чом би і справді не заглибитись
нам у свої?
Де немає турбот, хвилювань,
Страждань, падінь і брехні
А тільки вони – кострубаті мрії
незрячих без вини.
Там тихо, мирно, вільно,
Можливо, безболісно і вірогідно
гармонійно
На периферії Неба і Землі.

Але нас там нема
Ми маримо у холодному поті лихоманки
війни
Перед нами висока гора, а далі Небо
Претензійне, суворе, холодне
Задимлене, безбожне, німе.
А ми ось тут
Мліємо під вітром розбитих сердець
Живемо у страху на розі темних перехресть.
Чи зійдемо на гору? Чи подужаємо свій
валун?
Чи зіграємо ще чарівну мелодію віковічних
струн?
Не знаю і ніколи не повідаю про це
Шлях цей тернистий і важкий
Нам не дізнатись про усе те
Ми – на роздоріжжі
Ні на Небі, ні на Землі.

Земляной Дмитро

Розділ 4. На хвилях життя

Хоч скільки падай, - значення не має... Та
важить те, чи ти зумів піднятися...

Життя – це непередбачувана подорож, де навіть найміцніші люди можуть зазнати випробувань і зіткнутися з несприятливими обставинами. Хоч скільки падай, значення немає, та важить те, чи зумів піднятися. Ці слова мають глибокий зміст і відображають сутність життєвого шляху кожної людини.

Значення не полягає в самому акті падіння, а у вмінні піднятися після нього. Це вимагає сили волі, впевненості і віри у себе. Піднятися після нещастя – це не лише подолання фізичних перешкод, а й внутрішня боротьба з негативними емоціями і відчуттями безнадійності.

Меремієвська Анна

У кожного з нас, хоча б раз у житті були злети і падіння від яких залежало подальше життя, нарешті це дало змогу задуматися, як багато залежить від нас самих, від нашого бажання і від сили духу. Ти можеш падати хоч сто разів, помилки це нормально, вони вчать нас і стимулюють навчатись новому та удосконалювати себе. Страшніше коли ти після свого падіння не можеш піднятися, на це може вплинути багато факторів, моральний, душевний та фізичний стан. Так, ми невід'ємно залежимо від цього але чи може це стати остаточною причиною руйнування усього життя? Чи варте це того, щоб потім шкодувати за невітленими мріями через свою слабкість? Пам'ятайте, що весь наш цикл буття - це навчання на своїх помилках, без них ми не зможемо зрозуміти в чому джерело нашої проблеми.

Жаренко Аєра

Кожна людина на своєму життєвому шляху переживає моменти падіння і підймання . Все наше життя ми стикаємося з труднощами,але з якими б складнощами ми не зустрічались потрібно не забувати,що все це робить нас сильнішими і дає нам можливість вчитися та розвиватися, щоб чогось досягти. На кожному кроці нашого життєвого шляху ми будемо з цим зустрічатись. Без цього ніяк...

Коли ми зіштовхуємось з невдачами після цього розумієш,що потрібно усвідомити свої помилки та зробити висновки,щоб іти далі.

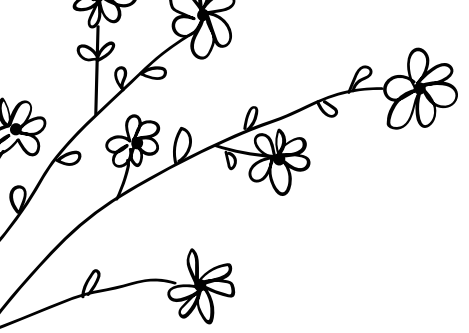
Ситуації, коли людина відчуває що падає це- коли йде до своєї мети,зіштовхується з невдачами... Підймання після падіння дає можливість зрозуміти те,що людина хоче і після цього взяти себе в руки та йти далі до своєї поставленої мети.

Отже, дуже важливо коли людина підіймається,а не падає.

Нраведна Юлія

Падіння... До якої ж міри вони бувають болючими і зневірливими... Як же складно це сприймати, адже ти робиш все для того, щоб в тебе справді вийшло, щоб ти зміг, але терпиш поразку. Твоя поразка це в певному сенсі падіння. І що далі? Ти зневірився? Так, ти опускаєш руки. І ти запитуєш в себе: „Який сенс щось робити, якщо нічого не виходить?", або: „А що як в мене знову не вийде?". І ти зупиняєшся... Та між тим тебе зсередини з'їдають думки: „А може варто спробувати? Що як не все ще втрачено? Це лише одна спроба, можливо наступного разу все вийде?". І ти підіймаєшся, ти намагаєшся знову і знову, помилка за помилкою, поразка за поразкою... Ти падаєш і знову підіймаєшся. З кожним разом спроб, ти все більше втрачаєш віру у себе і віру в те, що в тебе все вийде, віру в те, що це можливо! Проте, що справді важливо, - ти не зупиняєшся і вкотре випробовуєш удачу, ти знову встаєш!

Зезуль Орана

Життя складається зі зльотів та падінь, з чорних та білих полос. Кожен день світ приносить нові випробування та перешкоди, загартовуючи людство. Кожна помилка—це крок до розвитку, бо кожна невдача чомусь навчає.

Успіх—це не постійне становище, також його неможливо досягнути одразу та легко, адже шлях тернистий. Скільки визначних особистостей, що починали з нічого ми маємо у світі: Стів Джобс, якого відрахували з престижного коледжу у перший семестр, та який починав заробляти пайкою плат у гаражі, Соїчіро Хонда, чия фабрика 1945 році вщент розгромив землетрус, Стівен Кінг, що повністю завішав свою стіну листами про відмову в прийомі на роботу та інші.

Чорний Артем

Люди постійно досягають якихось цілей чи то в роботі, чи в навчанні, чи в чомусь іншому. Напевно в цьому і є якась частинка нашого життя: для нас важливо щось досягти і не важливо яким способом.

Усі чули цитату: «Чим вище ти, тим швидше будеш падати». Я ніколи не розуміла цього. Ці слова наче застерігають, щоб ти не підіймався вище, але ж чому? Якщо не спробуєш – ніколи не дізнаєшся. Ось це мотивує до дій! Думаю, що багатьом казали: «Учись на чужих помилках». Добре, але покажіть мені людину, яка справді так робить! Усі ми вчимося тільки на своїх помилках і висновки робимо тільки зі свого життя.

У світі існує безліч різних цитат, висловів, приказок, які «наче» вчать нас правильно жити, але хіба це можливо? На мій погляд, до життя це поняття не відноситься, адже дотримуючись правил та порад, виставляючи собі рамки, не піднімешся до того рівня, до якого тобі хотілося б.

Мажара Вікторія

Живу тобою... Днина хай чи грозова, а чи погідна... Зернинка колосу твого я, земле рідна!

Там, де ти народився – твоя земля. В кожного з народження є своя рідна земля, це те місце, де ви робили перші кроки, говорили перші слова, по-дитячому закохувались, куди завжди ведуть спогади при згадці про дитинство. І ця земля назавжди залишається в серці як щось дуже тепле, приємне, те, що викликає ностальгію й нагадує безтурботність.

З часом більшість їдуть зі свого рідного дому: хтось навчатися, хтось на заробітки, а хтось за коханням. Люди адаптуються, приживаються, й зовсім інше місце стає домом. З'являються нові друзі, знайомі, улюблені місця: магазини, кав'ярні, торгові центри, ресторани, і все стає таким рідним, своїм.

Іванова Христина

На рідній землі і холодний вітер приємніший, і мокрий сніг більше радує око, багнюка, через ту мокроту, миліша, аніж деінде на чужині. Що ж тоді казати про невагомні хмарки на світло-блакитному небосхилі та теплі промінчики сонця, які летять 150 мільйонів кілометрів, щоб хтось поскаржився, заявивши, що хоче нарешті зими. Що мовити про темні зоряні ночі в українських селах з приземкуватими хатинками, розфарбованими синіми, білими, зеленими фарбами, що створюють гармонію з навколишньою природою, з насичено-зеленими травами та розлогими деревами груш, яблук та вишень, що своїм цвітом приваблюють працьовитих бджілок. Що казати про барви осені та медові запахи літа, або про похмуру зиму та веселкову весну, яка бадьорить усіх, від ведмедя до людини, від ховраха до метелика. Що мовити про всю красу українського живопису, театру, художнього мистецтва, архітектурного дива, різноманіття загалом? Не вистачить слів у

жодній мові світу, щоб передати усю велич, красу та унікальність України.

Земляной Дмитро

Україна – це наш дім, наша країна. Ми тут народилися і тут будемо жити. Це наша земля і ми її нікому не дозволимо забрати в нас. Думаючи про це, я згадую легендарну цитату, яку сказав герой з фільму «Довбуш» Іван Довбуш : «Це мої гори, я тут ґазда! І хто прийде мені в хату, і буде правити, як я маю жити – вихаркає свої печінки, бігме Боже!». Ці слова в якійсь мірі звучать агресивно, але в той же час виникає питання: чому ми маємо дозволяти нашим ворогам – загарбникам правити на Нашій землі?

Мажара Вікторія

12-годинна поїздка додому виснажує, але нарешті ти заїжджаєш до рідного міста, де все так знайомо. Ще трохи, і ти заходиш в рідну квартиру, де ти виріс, де всі твої речі, де всі твої спогади. І ти розумієш: так, я нарешті вдома.

Які б складнощі в нашому житті не траплялися, головне - хоча б спробувати їх подолати.

Агасва Анастасія

В якому б стані не знаходилась наша Батьківщина, потрібно виборювати свободу та протестувати пропаганді, фейкам, “договірнякам”, корупції та перетворенню нашої держави на авторитарну. Нехай кожен, хто залишився зробить свій вклад в розвиток, боротьбу за демократію та виведення України з корумпованої ями, в яку її загнали. Якою б вона не була, де б ви не були, дорожчої, ніж Батьківщина—не буде.

Черний Артем

Україна моя Батьківщина...Я тут народилась і живу.

Зараз Україна переживає важкі часи. Бо, 24 лютого 2022 року почалась повномаштабна війна...І вже майже 2 роки наші захисники борються з нещадним ворогом. Віддаючи своє власне життя за майбутнє своєї держави. Така ціна свободи...Багато людей виїхали за кордон і кажуть, що в Україні немає майбутнього, але ми і є майбутнє. І якщо всі люди виїдуть,то хто залишиться ?

В своїй рідній країні навіть почуття особливі і небо і повітря все інше, ніде більше такого немає,а за кордоном ти відчуваєшся чужим і там немає твоя рідного. Українці поділились на два види:це поїхати за кордон та залишитись в своїй країні.В кожного своя причина чому вони поїхали з рідної Батьківщини: немає дому, потрібні гроші,немає роботи...А ті люди,які залишились в своїй країні вони: донатять, допомагають всім необхідним нашим людям речам. Але маючи можливість ці люди не поїхали бо в когось не можуть залишити близьких людей,які потребують догляду,не можуть покинути роботу і тому не їдуть. Більшість людей стали волонтерами і допомагають не тільки людям, які на окупованих територіях,а ще і нашим захисникам.

Через війну в містах України багато руйнувань і не зважаючи на це все, я люблю свою Батьківщину, ми обов'язково відбудуємо нашу країну,але наших людей,які загинули захищаючи цю землю ми вже не повернемо і це велике горе та біда для нашого народу. Я розумію,яка велика небезпека мене оточує,але я залишаюсь в своїй країні і не можу її покинути,бо це моя рідна земля.

Отже,Ми стали об'єднаним народом і таким способом наближаємо нашу перемогу та віримо,що цей день настане.

Нрведна Юлія

За здавалося невеликий період в університеті знайшлися люди, яких хочеться бачити кожного дня, і не хочеться з ними прощатися. Ці люди навчаються зі мною в одній групі, в одному університеті, живуть зі мною в одному гуртожитку і одній кімнаті. Знайшлися через спільних знайомих і люди, які здавалося не можуть знати одне одного, і от зараз ми всі розуміємо, наскільки тісний наш маленький, але вже такий рідний Київ! Всі ми з різних областей і частин України, і у нас можуть бути трохи різні інтереси, але більшість сходиться і здавалося б це звичним ділом. Не згадаю тижня в гуртожитку коли ми б не намагались здогадатись, яке слово що означає у різних областях! Не було дня в університеті, коли ми не бачилися із нашими знайомими з інших факультетів, і звичайно були моменти люті. Міг злетів – одразу мінус пара. Комусь це не подобалось, адже хотілося заробити оцінку, а хтось радів тому, що раніше повернеться додому. А скільки спогадів пов'язано з Кулиничами! Боже, які ж там черги. Вистояти неможливо, але всі чекали. Приходили може із запізненням на пару, але ситі.

...Думаю, жити все ж треба своїм життям, але без вірних друзів, щирих і люблячих людей, це неможливо зробити у повну силу! Можна навіть сказати, що у даному випадку зернинка – це сміх. Адже зернинка проростає, з неї з'являється колосок, і він знов скидає зернинку. Зі сміхом точно так само! Ідеш собі по вулиці, нікого не чіпаєш, і тут проходить людина з дуже смішним або заразним сміхом, і все! Ти передаєш сміх або гарний настрій вже наступній людині, яку зустрічаєш, і коло не припиниться. Як мінімум ми про це вже не дізнаємось!

Нруджа Влада

Брунькує березень бентежними бажаннями, дарованими нам од юної весни...

Як обридла холодна, темна, мокра зима.

Березь-тепле лагідне сонечко світить все яскравіше, вітерець ,від якого на душі таак приємно.Дерева,квіти,травичка,яка починає рости та зеленіти,вулиці стають яскраві та такі приємні на очі,так легко,начебто після переродження.Де-не-де з'являються перші проліски.Весна для мене найкраща пора-року,довгі дні,сміх дітей,спів пташок,сонячні промені ,які пробиваються через вікна зранку. Навесні серце тремтить від очікування чогось нового,веселого,щасливого.Почуття,яких валом від любові та радості,кохання заповнює повітря.Мені подобається цей стан польоту душі,відчуття щастя від усього оточуючого.

Мкаренко Каріна

Березень — це місяць, що символізує початок нового життя та надії. Він приносить із собою обіцянку весни, яка брунькує бентежними бажаннями, наповнюючи серця теплом і свіжістю. Це час, коли природа прокидається від зимового сну, а дерева починають вкриватися першими ніжними листочками. Березень запрошує нас відчутти цю зміну, відкрити свої серця для нових стрічань і чекань.

Кужельний Петро

І нехай ці рядки стануть стимулом для Вашої власної весни:

Чекай, кохай, люби, твори

І до своєї мрії стрімко йди!

Не трать часу на марні сподівання,

Відчуй сповна всю силу неймовірного кохання!

Забудь про всі тяжкі страждання та образи –

Й життя заграє новими фарбами одразу.

Жени терпкі печалі та гіркі жалі

Тоді з життя підуть похмурі сірі дні.

Весну стрічай з бажанням жити

І не посміє в цю пору вперто сльози лити.

Вона приходить не для когось, а для тебе

Тож ти смакуй життям і дякуй небу.

У себе віруй і невпинно дій, -

Пора кохання допоможе здійсненню всіх мрій...

Щоденно і постійно пам'ятай:

Життя летить, та ти його наздоганяй!

Засув Віталіна

Березень - це період коли всі звірі виходять зі сплячки, починає квітнути більшість квітів, все тільки тільки починає оживати.

Квітень - це той місяць коли починають цвісти дерева, все навкруги пахне ними, коли хочеться виходити частіше гуляти з друзями та проводити захід сонця.

Травень-це мій улюблений місяць, на вулиці кожен день світить сонечко, всі ходять в легкому одязі. Все вже ближче йде до літа. Для мене ця пора - це початок чогось нового в житті.

Ще весна -це час кохання, погляди через які забуваєш про зимові холоди, а бачиш тільки яскраві кольори навколо себе. Тому кохання має важливе значення в нашому житті, бо з ним ти розквітаєш як квітка навесні.

Нраведна Юлія

Післямова

Перегорнуто останні сторінки творчої колективної сповіді юних журналістів... Збережіть, друзі, цю збірку – тендітний пагінець вашого, у майбутньому, віриться, розкронистого творчого дерева. З літами, через роки й роки, колись ваші діти й онуки, шановні творці цього альманаха-дайджеста, поспитають: як вам було тоді, у той складний час?.. Як вам творилося?.. До чого прагнулося?.. Як жилося-булося в студентські роки?.. Що порадите нам з того часу у наш день?.. Отоді візьміть з полички цю тоненьку книжечку і запропонуйте нехай прочитають... Своїм поглядом нового покоління осягнуть джерела, витoki, початки вашого осмислення доби, котра випала вам на старті життєвої дороги... Торкнуться ваших мрій про майбутнє... Відчують ваше світобачення добра і зла, справедливості і несприйняття наруги над ідеалами... А потому, коли відбудеться оце «причастя» від чистоти ваших помислів, обійміть, пригорніть, обігрійте найрідніших і поспитайте: а що, дитинко, ти думаєш, прочитавши мене, нас, моїх друзів, коли ми тільки-но ступали за поріг дитинства?.. І які мрії плекаєш ти?.. Яку дорогу бачиш перед собою?... Вам, певен, буде про що поговорити... Тепло і щиро...

А по цій задушевній бесіді візьміть свою малечу за руку і відвідайте Оболонь, чарівний куточок Києва. Погожої днини людський мурашник, осяяний сонечком з небесної височини та його відсвітом знизу, від дзеркальних вод Дніпра, переходитиме мостом з набережної до Оболонського острова і у зворотному напрямку, насолоджуючись спокоєм і неймовірною красою Києва, мирної столиці України-переможниці...

Зупиніться... Зробіть фото на згадку навпроти мосту, конструкція котрого має вигляд хвиль, що піднімаються і опускаються, як у буревій хвилюється могутня ріка чи морська стихія... Розкажіть своїй малечі, що у часи, коли рашистські загарбники ракетами та безпілотниками намагалися знищити усе живе в Україні, тут, у столиці – серці України - з металу легендарної фортеці «Азовсталі» споруджувався цей міст-символ незламності...

І держава наша, як і кожна людина, переживає у своєму житті піднесення і падіння, і знову піднесення... Нагадайте рідненьким одну із тем альманаха:

Хоч як би доля Україну не ламала, -
метал міцний, гартований вогнем!
І Україна, наче сталь, з вогню постала, -
в борні гартуємось, єднаємось, живем!

А потому зверніть увагу на те, що зафіксував ваш смартфон: металеві хвилясті арки, що скріплюють конструкцію мосту та єднають набережну з островом, відбиваючись у дніпровській гладі, створюють візуалізацію символів знаку Нескінченності... І цей символізм пронизує усю нашу історію, історію роду, народу, України... Хай цей Знак Долі супроводжує кожного з вас, дорогі друзі, і кожного українця продовженням роду нашого і творенням поколіннями українців вічної звитяжної історії рідної нашої Батьківщини-матері України.

Мій друже, ти на розстані стоїш...
Хвилюєшся у виборі дороги...
Хай буде ця дорога вгору, вгору, ввись, -
До світла, сонця, щастя – від війни і від тривоги!
І не під ноги, а на зорі ти дивись, -
Там Всесвіт, що себе для тебе відкриває...
І правдою в житті не поступись,
Бо тільки правда нас Людиною на світі цім тримає!

Іван Чиж

